Nostalgic

46

BARBARA CARTLAND

ADEVĂRATA MIREASĂ

ALCRIS

Rocana acceptă să se mărite, în locul verișoarei ei, cu marchizul de Quorn, un bărbat cu reputația pătată. Când marchizul, un bărbat egoist, înspăimântător, descoperă înșelăciunea este profund uimit. Cum pornesc ei o viață împreună și cum descoperă magia dragostei adevărate, veți afla din acest roman semnat Barbara Cartland, cea mai bine vândută scriitoare din lume.

ISBN 973-646-232-3 PREȚ 25.000 LEI

Să presupunem că un povestitor se apropie de dumneavoastră și cu o voce caldă începe să-și depene amintirile.

Fantezia vă poate transpune într-o lume de vis, fermecătoare, cu întâlniri de neuitat și clipe de pasiune.

În acest fel vă propunem să vă îndepărtați puțin de viața de zi cu zi, pentru a vă îngădui o scurtă vacanță de neuitat.

Iată ce vă poate oferi această carte!

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA
Adevărata mireasă / Barbara Cartland
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (Nostalgic)
Tit. orig. (eng): The unbreakable spell
ISBN 973-646-232-3
821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC "

BARBARA CARTLAND

Adevărata mireasă

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Nota autoarei

În 1820, drumul de la Calais la Dover se parcurgea în trei ore. Pe vreme rea, însă, erau necesare cinci sau șase ore.

În Franța, transportul public era reprezentat de diligență. Caii folosiți erau în număr de treizeci și se schimbau la fiecare douăzeci de kilometri. Totuși, cel mai confortabil mod de a călători era cu proprii cai. Desigur, aceasta era și cea mai costisitoare modalitate.

Capitolul 1

Rocana stătea în vechea cameră de studiu a castelului și cosea. Deodată, cineva deschise ușa cu putere, trântind-o de perete.

– N-o să accept!

Rocana ridică privirea și o văzu pe verișoara ei, lady Caroline Brunt. Își dădu seama că ceva nu era în ordine.

– Ce s-a întâmplat, Caroline?

– N-o să accept! N-o să mă mărit cu el, indiferent de ce spune papa!

– Să te măriți?! exclamă Rocana. Ce tot spui?

Caroline se așeză lângă verișoara ei.

– N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat!

Rocana lăsă deoparte lucrul și o luă de mână pe tânăra foarte tulburată.

– Povestește-mi, îi ceru ea, cu voce blândă. E clar că ești foarte supărată.

– Supărată?! Sunt furioasă, dar... nu știu ce să fac.

– Hai, spune-mi.

– Tata mi-a spus că l-a invitat pe marchizul de Quorn să stea la noi până miercuri, când are loc cursa de sărituri peste obstacole. Iar marchizul i-a dat de înțeles că vrea să mă ceară în căsătorie!

– Marchizul de Quorn? Ești sigură?

– Sunt foarte sigură! Și când i-am spus că n-am de gând să mă mărit cu el, Papa mi-a spus că nu vrea să discute cu mine despre acest subiect. Dacă nu sunt de acord, ar fi mai bine să vorbesc cu mama!

Fetele se priviră în tăcere, știind că era inutil să discute cu ducesa. O dată ce se hotărâse în privința unui subiect, nimeni și nimic n-o putea face să se răzgândească.

– N-o să mă căsătoresc cu el! izbucni Caroline Știi foarte bine că-l iubesc pe Patrick și că amândoi așteptam momentul potrivit să vorbim cu tata!

Rocana nu spuse nimic, pentru că era sigură că niciodată nu i s-ar fi permis Carolinei să se

mărite cu Patrick Fairley. Era o persoană încântătoare, fiu de baron, numai că ducesa avea gânduri mari în legătură cu fiica ei. Viitorul ei soț trebuia să fie mai mult decât un simplu gentleman de la țară.

Caroline fusese ascultătoare, liniștită, o fiică exemplară din toate punctele de vedere. De când era îndrăgostită, însă, devenise clar că moștenise voința puternică a mamei ei.

Rocana observase relația dintre cei doi tineri, pentru că cei doi se întâlneau zilnic când fetele ieșeau la obișnuita plimbare călare, și se întrebase cum va reacționa ducesa când va afla. De fapt, știa prea bine...

Ducesa îl forțase pe soțul ei să ocupe poziții importante la curte și, contrar voinței acestuia, să-și asume toate drepturile ereditare care i se cuveneau la Curte. Ducele era un bărbat liniștit, care ar fi fost foarte fericit dacă s-ar fi putut ocupa numai de administrarea averii și de singurul lui hobby – îngrijirea cailor de curse și a câinilor de vânătoare. Caii lui nu câștigau

aproape niciodată vreo cursă, dar îi dădeau ducelui un motiv perfect să meargă la hipodrom, lucru care, spre marea lui ușurare, nu era pe placul soției sale.

Probabil că acolo, se gândea Rocana, ducele îl cunoscuse pe marchizul de Quorn. Nu exista o altă explicație, pentru că marchizul frecventa cu totul alte cercuri decât ducele și ducesa de Bruntwick.

Marchizul de Quorn era binecunoscut, pentru că era prieten apropiat cu Prințul Regent, dar toată lumea știa cât de diferit era față de cei care-l înconjurau pe Înălțimea Sa, Prințul.

Marchizul era unul dintre cei mai bogați nobili de la curte și, în același timp, o persoană care reușea în tot ceea ce făcea. Ducele îl lăuda adesea pentru succesul de la cursele de cai, pentru că aproape toate premiile erau câștigate de caii săi.

Era un trăgător foarte bun și un pugilist admirabil, care boxase cu „Gentleman" Jackson

și cu Mendoza. Se remarcase în război și primise mai multe decorații pentru curajul de care dăduse dovadă.

Dar tot domnia-sa era personajul cel mai bârfit de la Curte. Atât nobilii, cât și servitorii vorbeau despre numeroasele aventuri amoroase și despre doamnele care suspinaseră după el, cu inimile frânte. Gurile rele spuneau chiar ca unele nu putuseră suporta faptul că fuseseră părăsite și-și luaseră viața. Și se mai spunea că unii soți ceruseră să-și apere onoarea în duel. Iar marchizul nu pierduse nici o înfruntare...

Rocana se mira de fiecare lucru nou pe care-l afla despre marchiz și-și spunea că un astfel de personaj nu putea să existe în realitate. Gândul că verișoara ei urma să se mărite cu el o uimea peste măsură.

– L-ai cunoscut pe marchiz? întrebă ea.

– Da. L-am văzut de vreo trei ori. Lady Jersey ne-a făcut cunoștință la Almack, dar sunt sigură că a făcut-o ca să-l pună într-o poziție dificilă. Să-l vadă lumea dansând cu o debutantă...

– Ce i-ai spus?

– Nimic, eram mult prea timidă. Și apoi, el nu voia să danseze cu nimeni, cu atât mai puțin cu mine.

– Unde l-ai revăzut?

– La un alt bal, dar nu-mi amitesc exact. Cred că la cel de la Devonshire House.

– Și ce s-a întâmplat?

– A venit să stea de vorbă cu tata despre o cursă pe care o văzuseră amândoi cu o zi în urmă. Au discutat despre cum a alergat un cal. Nu știu exact, dar era un subiect plictisitor.

– Continuă, îi ceru Rocana.

– La un moment dat, papa l-a întrebat dacă mă cunoaște și a făcut prezentările, iar el s-a înclinat ceremonios și a spus: „Am dansat împreună la Almack”. Am fost surprinsă că și-a amintit și n-am reușit să răspund decât „Așa e” După asta, nu mi-a mai adresat nici un cuvânt.

– Și la următoarea întâlnire?

– A fost obligat să discute cu mine pentru că am stat alături la o cină. Dar n-am vorbit prea

mult, pentru că în partea cealaltă stătea o doamnă care nu voia să-l împartă cu nimeni!

Caroline se opri câteva clipe, apoi adăugă:

– E încrezut și arogant și, dacă vrei să știi adevărul, nu pot să-l sufăr!

– Atunci, cum o să te măriți cu el?

– Nu pot să fac asta! strigă ea. Nu pot! Știu că numai mama a pus asta la cale! Dacă n-a putut să mă mărite cu un prinț sau un duce, a trebuit să se mulțumească totuși cu un marchiz!

Rocana se gândi că, din ce auzise ea, acest marchiz era mai important decât orice duce. Dar înțelegea frământarea și disperarea Carolinei. Nu era ușor să fie obligată să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, mai ales dacă avea o asemenea reputație.

Pe de altă parte, era perfect normal ca el să-și caute o soție, pentru că avea nevoie de un urmaș care să-i moștenească titlul, averea și imensele domenii. Și, deși nu întâlnise o altă debutantă, Rocana era convinsă că nu există nici una mai frumoasă decât verișoara ei. Era întruchiparea perfectă a ceea ce se numea „trandafirul englez"

– avea un ten alb perfect, ochi mari, albaștri și părul blond, descris de poeți ca fiind „auriul porumbului copt". Era grațioasă, blândă și, peste toate acestea, foarte inteligentă.

Când venise să locuiască la castel, după moartea părinților ei, Rocana crezuse că avea să fie închisă într-o închisoare din care nu va mai putea scăpa tot restul vieții. Descoperise, însă, imensa bibliotecă a castelului și tristețea ei se mai atenuase. Mama ei o învățase să-și pună întrebări, să afle cât mai multe despre subiectele de discuție ale oamenilor din jurul ei. Tot mama ei, de naționalitate franceză, o învățase limba franceză și-i explicase că, oricât de inteligenți și importanți se credeau englezii, nu erau singura națiune de pe glob.

– Trebuie să-ți lărgești orizontul, draga mea, îi spunea ea Rocanei. Cu cât înveți mai multe, cu atât îți va fi mai ușor să înțelegi ce simt și ce gândesc cei de lângă tine.

Rocanei îi fusese foarte greu să facă acest lucru în timpul războiului. Din pricina faptului că englezii luptau contra semenilor mamei ei,

prietenii și rudele tatălui ei o priveau cu ostilitate. Înțelesese mult mai târziu că ducele fusese gelos pe fratele lui mai mic, tatăl ei; așa cum și ducesa fusese invidioasă pe mama ei.

Ca în toate marile familii aristocrate din Anglia, fiii cei mari moșteneau totul. Ducele de Bruntwick moștenise titlul, castelul și o avere imensă, în timp ce fratele lui mai mic primise numai o alocație lunară care-l obliga să trăiască adâncit în datorii.

Pentru că toată lumea îl iubea, lordul Leo – numele lui complet era Leopold – era binevenit în toate casele, la toate petrecerile. De dragul lui, prietenii o acceptaseră și pe soția lui, franțuzoaică. Lordul Leo o întâlnise pe Yvette de Soissons la o petrecere la Londra și se îndrăgostiseră pe loc. În ciuda împotrivirii ducelui și a ducesei de Bruntwick și a tatălui tinerei, ambasadorul Franței în Anglia, cei doi se căsătoriseră în câteva luni.

Fericirea lor nu putea fi descrisă în cuvinte. Totul fusese perfect până în momentul în care

începuseră ostilitățile între Franța și Anglia. Ambasadorul se întorsese la Paris și, în ciuda faptului că era un om bogat, nu putea să-i trimită nici un ban fiicei lui.

– Sunt o povară pentru tine! o auzise o dată pe mama ei spunându-i soțului.

– Ce să fac eu cu banii? îi răspunsese el. Mi-ai dat luna și stelele de pe cer! Sunt fericit așa cum nici un bărbat nu mai e pe pământ!

O luase în brațe și o sărutase pătimaș, iar Rocana înțelesese că banii nu puteau cumpăra dragostea.

La puțină vreme după venirea ei la castel, Rocana pricepu că era o persoană demnă de dispreț. Cum prindea ocazia, ducesa îi atrăgea atenția că era nu numai o orfană, ci o orfană fără nici un ban care ar trebui să fie profund recunoscătoare unchiului și mătușii ei pentru că avea un acoperiș deasupra capului și mâncare în farfurie.

– Tatăl tău a fost un iresponsabil și un extravagant, îi reproșa ea adesea. Cât despre mama ta...

Gestul pe care-l făcea cu mâna era suficient pentru a-și exprima dezaprobarea față de răposata ei cumnată. Faptul că Rocana semăna foarte mult cu mama ei, o făcea pe ducesă să o urască la fel de mult.

Căsătoria ducelui cu ducesa fusese una aranjată, așa cum se cuvenea pentru doi tineri care proveneau din familii foarte importante. Tatăl ei, ducele de Hull, îi dăduse o zeste foarte mare, iar la moartea lui moștenise câteva clădiri din Londra de pe urma cărora primea, anual, o sumă considerabilă.

Îi dăduse ducelui moștenitorul pe care și-l dorise și trăsese sforile până când soțul ei fusese pus să se ocupe de grajdurile regale. Din păcate, având în vedere declinul monarhiei, poziția respectivă își pierduse importanța. Apoi, după câțiva ani, apăru frumoasa Caroline. De-a lungul timpului, existaseră numeroase ducese de Bruntwick foarte frumoase, iar Caroline se încadra perfect în această categorie.

Însă mai era și Rocana – în trăsăturile ei se contopiseră frumusețea strămoșilor ei englezi și francezi, iar rezultatul era un gen de frumusețe cu totul unic.

Mătușa ei îi interzisese să ia parte la activitățile sociale la care lua parte familia de Bruntwick. Aproape de aceeași vârstă cu Caroline, Rocana putea să stea doar în camera de studiu și în dormitor și avea voie să coboare la masă, în salon, doar dacă nu aveau musafiri.

La început, nu-i venea să creadă că mătușa ei o izolase de restul lumii; prefera să-și spună că era doar un mod de a respecta doliul după tatăl ei, care murise la numai o lună după decesul soției sale.

Mai târziu, însă, ducesa îi explicase foarte clar cum stăteau lucrurile:

– N-am fost de acord cu tatăl tău niciodată, Rocana. După cum știi, mama ta era o străină și un dușman al acestei țări și ar fi trebuit să fie închisă în pușcărie pe perioada războiului. De aceea, nu vreau să-i cunoști pe prietenii Carolinei. Nu vreau să-i deranjezi!

O privise disprețuitor și adăugase:

– Poți să te faci utilă având grijă de hainele ei și făcând curățenie în camera ei atunci când camerista este prea ocupată. Când o să mergem la Londra, tu o să rămâi, bineînțeles, aici!

Bătrâna doică a Carolinei îi explicase mai clar motivul pentru care era tratată în acest mod.

– Nu te supăra, drăguță, îi spusese ea când o găsise pe Rocana plângând. E doar geloasă, atâta tot.

– Geloasă?

– N-a ieșit în evidență niciodată, în toată viața ei. Nici măcar atunci când era tânără! Întotdeauna a știut cum arăta, mai ales în comparație cu mama ta.

– Nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să fie geloasă pe mama.

– Ba sigur că era! Așa cum și ducele era gelos pe lordul Leo. Cum altfel, de vreme ce toată lumea îl iubea pe tatăl tău? Călărea mai bine decât ducele și-l învingea în orice întrecere.

Rocana se uitase în oglindă și văzuse că, deși avea tenul alb ca al tuturor membrilor familiei Bruntwick, ochii erau mai închiși, aproape cenușii.

– Ochii ăștia m-au hipnotizat, îi spunea adesea tatăl ei soției sale preaiubite.

Tenul Rocanei era alb, din nou o trăsătură a familiei tatălui. Dar fața era ușor prelungă, în formă de inimă, așa cum văzuse în toate tablourile care îi înfățișau pe strămoșii ei francezi. Când zâmbea, buzele ei aveau o răsucire ciudată care nu semăna deloc cu zâmbetul perfect al Carolinei.

– Cred, draga mea, că ești o vrăjitoare, îi spusese odată lordul Leo soției sale. Eu sunt, cu siguranță, vrăjit!

– Ție teamă de mine?

– Nu mă tem decât că s-ar putea să te pierd. Știi la fel de bine ca și mine că e suficient ca un bărbat să te privească pentru a te considera inrezistibilă.

– Dacă acest lucru e adevărat, înseamnă că e un compliment la adresa ta, dragul meu. Pentru mine, tu ești singurul bărbat din întreaga lume și o să folosesc toate vrăjile pe care le știu ca să te țin captiv.

Bătrâna doică insistase asupra părerii ei:

– Ești prea drăguță! Și mă întreb adeseori cum o să-ți găsești un bărbat, dacă ducesa nu te lasă să ieși deloc!

Gândul acesta o supăra foarte tare. De când împlinise optsprezece ani, Rocana își dorea cu ardoare să se mărite, măcar pentru a scăpa din izolarea impusă de mătușa sa. Sigur, visa să se îndrăgostească la prima vedere de un cavaler în armură strălucitoare... Acesta ar fi trebuit să semene cu tatăl ei și s-o ducă departe, cât mai departe de castel.

De când venise în acea casă, înțelesese că era nefericită nu numai pentru că mătușa ei n-o plăcea, ci și pentru că era obligată să locuiască într-o casă fără dragoste. Casa în care locuise cu părinții ei, deși era mică și fusese dăruită de duce mai mult de milă, era plină de veselie, râsete, căldură, fericire.

În aprilie, Caroline plecase la Londra, încântată de ideea că avea să meargă la multe baluri, ca și de rochiile minunate pe care urma să le poarte. Rocana rămăsese singură, dar își

impusese să se bucure de micile plăceri care-i rămăseseră la dispoziție – caii și cărțile. Niciodată nu avea timp pentru călărit sau citit, deoarece mătușa ei îi dădea foarte mult de lucru.

Rocana călărea singură, pentru că ducele nu considera necesar ca ea sau Caroline să fie însoțite, de vreme ce călăreau doar în jurul castelului.

– Crezi că, într-adevăr, Caroline mă iubește? întreba Patrick de câte ori o întâlnea, speriat de gândul că tânăra l-ar putea uita în perioada cât era la Londra.

Rocana încercase să-l consoleze, pentru că era sigură de faptul că verișoara ei îl iubea, atât de mult cât era capabilă să iubească pe cineva. Nu era acea pasiune pe care o observase între părinții ei, dar Rocana se îndoia că o englezoaică tipică așa cum era Caroline ar fi fost în stare să-și piardă capul pentru un bărbat.

La mijlocul lui iunie, când se întorsese la castel, Caroline fusese foarte bucuroasă să-l vadă pe Patrick. În fiecare zi cele două fete călăreau prin

pădure numai ca să-l întâlnească. Rocana se îndepărta de ei și-i lăsa singuri până când era vremea să se întoarcă acasă.

Uneori, își dorea ca cineva s-o privească și pe ea cu aceeași dragoste pe care o putea citi în ochii lui Patrick și să aibă acea voce gravă, profundă pe care o avea el când i se adresa Carolinei.

Acum, însă, Rocana știa că, orice ar spune și oricât de mult l-ar iubi pe Patrick, Caroline va fi obligată să se mărite cu marchizul de Quorn. Poate că va descoperi că era un soț bun, poate că-l va iubi...

– Ce mă fac, Rocana? întrebă, disperată, Caroline. Vreau să mă mărit cu Patrick! Tu știi bine asta! Nu m-aș putea înțelege cu un bărbat ca marchizul, chiar dacă l-aș plăcea.

Rocana îi dădu dreptate.

– Cum e marchizul? Poți să mi-l descrii?

– Aș putea spune că e chipeș, spuse ea fără tragere de inimă. Dar e foarte puternic și te copleșește cu prezența lui. Toate fetele din Londra vorbesc despre aventurile lui amoroase.

– Și le-ai auzit?

– Da, sigur. Chiar am discutat despre asta. În Londra nu se vorbește decât despre dragoste, zâmbi Caroline.

– Crezi că el ar vrea să se însoare?

– Nu cred, știu singur.

– Da?

– Da. A avut o încurcătură cu soția unui diplomat și acum încearcă să facă tot posibilul ca să nu declanșeze un incident internațional.

Rocana o privi neîncrezătoare.

– Vrei să spui că acesta e motivul pentru care te cere în căsătorie?

Caroline se așeză înapoi lângă fereastră.

– Când am ajuns la Londra, toată lumea vorbea despre marchiz. Nu mai exista un alt subiect de discuție! Spuneau că era hotărât să nu se însoare niciodată, pentru că s-ar plictisi dacă ar sta cu o femeie mai mult de o săptămână. Prefera să aibă mai multe, ca să poate alege!

– Îngrozitor!

– Așa am crezut și eu, dar nu mă interesa prea tare, pentru că mă gândeam foarte mult la Patrick.

– Da, desigur. Continuă!

– Au început să vorbească despre el și doamna.. Am uitat cum se numește, dar vorbeau despre cât de frumoasă este, despre ochii ei verzi și părul roșcat și despre ce făceau ei doi împreună.

– Apoi, ce s-a întâmplat?

– Am venit acasă, iar astăzi papa mi-a spus că marchizul vine să stea la noi și că acum câteva zile, când s-au întâlnit la Royal Ascot, i-a dat de înțeles că s-ar putea să mă ceară în căsătorie.

– S-ar putea?

– Da, cred că e doar o variantă de rezervă pentru cazul in care situația nu e atât de încurcată pe cât se crede acum, spuse Caroline cu amărăciune.

Rocana nu se aștepta ca Rocana să fie atât de calculată.

– Cred că purtarea lui este insultătoare, iar tatăl tău ar trebui să refuze propunerea.

– Cred că așa ar face, dacă l-aș ruga, răspunse ea. Dar știi că mama nu i-ar permite să-i spună

așa ceva marchizului, după cum nici mie nu mi-ar permite să-l refuz. Niciodată!

Rocana n-o contrazise, pentru că știa că spunea adevărul.

– Îmi pare atât de rău...

– Ce pot să fac? Trebuie să-i spun lui Patrick, să-i cer sfatul!

– Va trebui să aștepți până mâine.

– Nu se poate! Să aștept până mâine? Nu, în seara asta!

Bătu din palme, încântată.

– Da! Mama și papa se duc la cină la High Sheriff, iar eu n-am fost invitată. E ocazia perfectă!

Se uită la Rocana, implorând-o din priviri.

– Am nevoie de ajutorul tău, draga mea. Trebuie să te duci la Patrick și să-i spui să vină în locul unde ne întâlnim de obicei. Nu e bine să vină acasă, poate vreunul dintre servitori îi spune mamei...

– Da, nu trebuie să vină, aprobă Rocana. Dar dacă întreabă mătușa Sophie de mine?

– Crezi că va face așa ceva?

– S-ar putea să creadă că vorbim despre apropiata ta nuntă și atunci sunt sigură că ar veni aici, ca să întrerupă discuția.

Caroline lăsă ochii în pământ, recunoscând că verișoara ei avea dreptate.

– Dar trebuie să-l văd pe Patrick!

– O să mă duc să vorbesc cu el, însă ar fi mai bine să așteptăm până la ora cinci, când mama ta se odihnește. Poate ar fi bine să mergi la ea și să afli tot ce poți despre marchiz.

Ea se strâmbă, nemulțumită, dar înțelese că era bine să urmeze sfatul dat.

Pentru Rocana, era clar că verișoara ei ducea o luptă dinainte pierdută. Numai un miracol o putea salva de la această căsătorie pe care o refuza din toată inima.

***

Rocana se bucura să poată pleca de acasă, chiar dacă avea de transmis o știre atât de

neplăcută. Oricât de mult s-ar iubi Caroline și Patrick, tânărul nu se putea compara cu marchizul de Quorn. Mai mult, o propunere din partea lui ar putea fi considerată de părinții Carolinei o adevărată impertinență.

După cum o cunoștea pe verișoara ei, era convinsă că ar fi o soție perfectă pentru Patrick și că ei ar fi foarte fericiți împreună. Dar nici într-o mie de ani n-ar putea fi fericită cu un bărbat ca marchizul. Cu siguranță, era un bărbat îngrozitor și numai femeia roșcată cu ochii verzi l-ar putea ține în frâu.

Pentru că nu cunoștea foarte bine viața din înalta societate, Rocana era convinsă că numai dragostea îl putea face fericit pe un bărbat și-l putea determina să fie fidel unei singure femei. Știa foarte bine că tatăl ei avusese multe aventuri înainte să se însoare, pentru că era foarte atrăgător, dar totul se terminase când o cunoscuse pe Yvette. Lordul Leo nu-l invidia pe fratele lui pentru avere, pământuri sau caii minunați. Râdea de sărăcie și încerca să profite la

maximum de caii săi; pentru că stilul lui de călărie era superb, se putea spune că el câștiga cursele, nu armăsarii. Fericirea lui era datorată, în mod categoric, soției și fiicei pe care aceasta i-o dăruise.

Poate că, se gândi Rocana, și marchizul avea nevoie de așa ceva în viața lui. Altfel, după nuntă se va întoarce la frumoasa cu ochii verzi, iar Caroline va rămâne acasă, singură. Auzise adeseori că multe soții erau obligate să suporte faptul că bărbații lor aveau „alte interese"

– Cum pot s-o salvez? se gândi Rocana.

Din păcate, nu avea nici un răspuns.

***

Rocana ajunse la granița dintre moșia unchiului ei și cea a familiei Fairley. Se uită în zare, sperând să-l vadă pe Patrick. Stătea foarte mult pe moșie, pentru că antrena caii și supraveghea personal toate lucrările. Prefera să facă el acest lucru, și nu să angazeje pe cineva care să administreze moșia în locul lui.

Era exact lucrul pe care l-ar fi făcut și tatăl ei, dacă ar fi avut destui bani și un teren destul de mare ca să pună pe picioare o fermă.

Ajunse aproape de Grange, conacul nu foarte mare, dar atrăgător, al familiei Fairley când îl văzu pe Patrick călare, îndreptându-se spre grajduri. Rocana își îndemnă calul să alerge, iar el se întoarse în direcția din care se auzea tropăitul.

– Rocana! exclamă el când ajunseră unul lângă altul. Ce cauți aici?

– Am venit să-ți spun că verișoara mea vrea să te vadă. E vorba de ceva foarte, foarte important.

– Ce s-a întâmplat?

Rocana înțelese că Patrick se aștepta la o veste proastă.

– Poate ar fi mai bine să-ți spună chiar Caroline...

Întoarse calul, iar Patrick merse alături de ea.

– Te rog, Rocana, spune-mi. Dacă e vorba de ceea ce cred eu, o să am mai mult timp ca să mă gândesc la ceea ce-i voi spune.

Ea îi dădu dreptate.

– Caroline e distrusă pentru că ducele i-a spus că marchizul de Quorn vine la ei și intenționează s-o ceară de nevastă.

Patrick trase aer în piept.

– Marchizul de Quorn? Nu se poate!

– Ba da.

– Cum să se mărite cu un bărbat care...

Făcu o pauză, apoi continuă, abia auzit:

– De asta mi-a fost frică! M-am temut să nu se întâmple așa ceva dacă se duce la Londra, dar n-aș fi crezut că o să fie vorba chiar de marchizul de Quorn!

– Și eu sunt de aceeași părere, dar știi că este exact genul de căsătorie pe care și-a dorit-o ducesa pentru fiica ei.

– Da, răspunse Patrick. Cu toate că sunt sigur că l-ar fi preferat pe prințul regent. Ce ghinion că e deja însurat!

Tânărul nu-și ascunse sarcasmul.

– Încearcă să n-o superi și tu pe Caroline, spuse repede Rocana. Știi că te iubește!

– Și eu o iubesc, răspunse el. Dar nu am nici o șansă să mă însor cu ea.

– Nu mă așteptam să renunți atât de ușor...

Patrick se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– În povești, prințul urcă cel mai înalt munte, trece peste cea mai adâncă apă, se luptă cu balaurul... numai ca să salveze femeia pe care o iubește.

– Astea sunt povești, cum bine ai spus!

Patrick se gândi câteva clipe.

– S-o salvez? Crezi că asta ar trebui să fac?

– Numai tu poți să răspunzi la întrebarea asta. Din câte am auzit despre marchizul de Quorn, nu cred că există un soț mai nepotrivit pentru Caroline.

– Așa e! Ai dreptate! exclamă Patrick. Dar ce pot să fac? Cum s-o salvez?

Rocana zâmbi.

– Gândește-te, sigur o să găsești o soluție. Știi că tatăl meu s-a căsătorit cu mama împotriva voinței părinților lui și a întregii familii

Bruntwick. Iar tatăl mamei, ambasadorul Franței, îi ura pe englezi din toată inima și a făcut tot posibilul ca să împiedice căsătoria.

– Îți mulțumesc, Rocana. O să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Când o pot vedea pe Caroline?

– Diseară, după ora șapte, la locul știut. Trebuie să mă întorc acasă, ca să nu observe că am plecat.

– Mulțumesc pentru că ai venit.

Rocana se grăbi spre casă și urcă în fugă scările spre dormitorul ei, rugându-se ca ducesa să n-o vadă în costumul de călărie. După ce se schimbă, se gândi că poate făcuse o greșeală cu Patrick.

– Nu era mai bine să-i spun să accepte inevitabilul?

În clipa următoare, avu impresia că aude râsul tatălui ei și vocea acestuia:

– O cursă nu e pierdută până când un alt cal nu trece linia de sosire!

Capitolul 2

Rocana o convinse pe verişoara ei să aştepte până când ducele şi ducesa aveau să plece la cină. Ele cerură să li se servească masa în sala de studiu. În felul acesta, erau libere să discute fără teama că vor fi auzite şi nici nu erau obligate să se schimbe în rochii de seară.

– Pot să plec? întrebă Caroline la mijlocul cinei.

Rocana se încruntă şi-i făcu semn să tacă, apoi aşteptă până când servitorii ieşiră din cameră.

– Du-te şi schimbă-te. O să spun că ai o durere de cap şi nu ţi-a fost foame.

Ştia că servitorii vor dori o explicaţie pentru absenţa de la masă a Carolinei. Viaţa de la castel

era atât de monotonă, încât cea mai mică schimbare de la rutina zilnică stârnea interesul.

Singura persoană care știa adevărul era Nannie, bătrâna doică a Carolinei.

– O să dai de bucluc, o avertiză ea în timp ce o ajuta să se îmbrace cu costumul de călărie.

– Am dat de bucluc, răspunse tânăra, cu amărăciune. Nu vreau să mă căsătoresc cu marchizul și cu nici un alt bărbat pe care l-am întâlnit la Londra!

– N-are rost să te cerți cu Înălțimea sa, drăguță. Știi că e hotărâtă să te măriți cu un bărbat de rang înalt.

– Da, dar pe mine nu mă interesează asta. Eu nu vreau decât să trăiesc la țară, cu caii și câinii mei... Împreună cu bărbatul pe care-l iubesc!

Nanny nu avea nevoie să întrebe cine era acel bărbat, dar nu spuse nimic.

Caroline își luă biciul și mănușile și se duse la grajduri, ferindu-se pe cât posibil de privirile servitorilor. Bătrânul îngrijitor care o învățase să călărească îi era devotat și nu le-ar fi spus nimic părinților ei.

– Călăriţi târziu, milady, observă el când o văzu intrând în grajd.

– Vreau să iau puţin aer proaspăt. Dar te rog să nu-i spui nimic mamei.

– N-o să spun nimic, o asigură bătrânul. Înălţimea ei nu e interesată de caii mei.

Caroline ştia că era foarte supărat din acest motiv, dar situaţia era în favoarea ei.

Patrick o aştepta într-o poieniţă. Când o văzu, alergă spre ea, o ajută să coboare şi o strânse la piept. Apoi îi dădu drumul, luă calul de frâu şi-l legă lângă armăsarul său, apoi se întoarse către ea.

Ea îşi scosese pălăria, iar părul blond i se revărsa pe umeri, strălucind în ultimele raze ale soarelui. El o privi prelung, apoi îşi desfăcu braţele. Caroline alergă spre el, îşi ascunse faţa la pieptul lui şi izbucni în lacrimi.

– Nu plânge, draga mea, îi şopti el, mângâind-o pe păr. Te rog, nu plânge!

– Nu pot să... îndur! suspină ea. Nu pot să te părăsesc! Ce să fac? Sunt sigură că mama şi tata n-o să mă asculte!

Patrick o strânse mai aproape, fără să spună nimic.

Se așezară pe trunchiul unui copac căzut la pământ. Amândoi erau palizi, iar Caroline se gândi că nu-l mai văzuse niciodată atât de serios. Patrick o luă de mână.

– Ești sigură, absolut sigură că nu vrei să te căsătorești cu marchizul?

– Cum poți să mă întrebi așa ceva?! Îl urăsc, iar el nu vrea să se însoare cu mine. Dacă o să mă oblige... să mă mărit cu el, o să mă... o să mă sinucid!

Strigătele ei dovedeau o stare de isterie, iar Patrick o strânse cu putere de mână.

– Ascultă-mă cu atenție, iubita mea! Am o idee, dar mi-e teamă să ți-o spun.

Caroline își ridică privirea spre el. Niciodată nu fusese mai frumoasă! Ochii erau umezi, iar lacrimile se prelingeau pe obraji. Patrick ar fi vrut s-o sărute până când lacrimile ar fi dispărut de pe chipul ei fragil. În loc de asta, o întrebă:

– Mă iubești destul de mult ca să fugim împreună?

Ea făcu ochii mari, pentru că nu se gândise la o asemenea posibilitate.

– Să... fugim împreună?

– N-aș fi îndrăznit să-ți cer asta, dar nu cred că avem o altă soluție. Știu că va fi un scandal imens...

– Crezi că vom reuși? ezită ea. Să fugim și să ne căsătorim? Oare nu ne va opri nimeni?

– Va fi foarte greu, e adevărat. Iar tatăl tău ne va căuta și va face tot posibilul să anuleze căsătoria. De aceea, trebuie să fim foarte atenți și să găsim o ascunzătoare bună.

– Dar o să fiu soția ta?

– Da, vei fi soția mea!

Privirea Carolinei se lumină și zâmbi ușor.

– Atunci, să fugim! La noapte sau mâine – să fugim cât mai repede!

– Iubita mea! Chiar vrei asta?

O trase spre el și o sărută cu pasiune. Ea îi răspunse, iar inimile lor băteau la unison, cu putere.

– Trebuie să avem mare grijă, îi spuse el.

– Dar putem să fim împreună? Căsătoriți?

– Pentru asta mă rog. Dar o să fie foarte greu! Dacă o să facem vreo greșeală, părinții tăi o să anuleze căsătoria și n-o să ne mai permită să ne vedem vreodată!

Caroline scoase un strigăt ascuțit și-l luă de mână.

– Trebuie să fiu cu tine! Trebuie! Știi că ești singurul bărbat pe care am să-l iubesc în toată viața mea..

– Iubita mea...

Ar fi vrut s-o sărute din nou, dar se mulțumi s-o mângâie pe păr.

– Când sosește marchizul?

– Poimâine.

Patrick se încruntă.

– Atât de repede?

– Vine pentru cursa de sărituri peste obstacole.

– O s-o câștige, spuse el, hotărât. Are cei mai buni cai!

– Crezi că putem să plecăm înainte să... să vină?

– E imposibil, oftă el. De aceea, draga mea, va trebui să fii foarte atentă și să-ți joci rolul cu multă grijă.

Caroline îl privi, speriată.

– Ce trebuie să fac?

– M-am gândit mult când te așteptam să vii. Nu se poate să obțin licența de căsătorie și să strâng banii de care avem nevoie în mai puțin de o săptămână.

– O săptămână? E prea mult! exclamă Caroline. Până atunci, marchizul mă va cere în căsătorie.

– Știu, așa că va trebui să le spui părinților tăi că accepți propunerea lui.

– Adică... să spun că vreau să mă mărit cu el?

– Știu că asta înseamnă să minți, spuse Patrick. Dar marchizul trebuie să creadă că ești gata să devii soția lui.

Caroline îl strânse de mână.

– Mi-e teamă!

– Nu trebuie să-ți fie! N-o să te măriți cu el, pentru că eu o să aranjez totul ca să fim împreună cât mai curând.

Ea oftă adânc.

– O să fac așa cum îmi spui tu.

– Te iubesc! strigă el, entuziast. Știu că ai fi avut parte de foarte multe lucruri ca soție a

marchizului de Quorn, dar o să-mi petrec tot restul vieții încercând să te fac fericită. N-o să regreți decizia ta, iubito!

– Nu vreau decât să fiu cu tine și să ne iubim, spuse ea simplu.

O privi în tăcere câteva clipe.

– Cred că soarta e de partea noastră.

– Ce te face să spui asta?

– Tatăl meu mi-a spus, în această dimineață, că fratele lui mai mic e pe moarte. E foarte bogat și, pentru că nu s-a căsătorit și nu are copii, s-a hotărât să-mi lase mie toată averea lui.

– M-aș căsători cu tine chiar dacă nu ai avea bani, spuse repede Caroline.

– Te ador pentru că ai spus asta, dar mi-ar fi mult mai ușor dacă ți-aș putea asigura confortul cu care ai fost obișnuită fără să-i cer bani tatălui meu.

– Crezi că o să fie furios când o să afle ce-am făcut?

– O să fie foarte supărat, răspunse Patrick. Nu pentru că are ceva împotriva ta, ci pentru că îi place să fie în relații bune cu vecinii săi. Ducele

are o poziție foarte importantă în zonă și i-ar putea face multe greutăți tatălui meu. Dar asta n-o să mă împiedice! Viața mea nu are rost fără tine și nu suport gândul că te-ai putea căsători cu un alt bărbat!

– Ar fi o adevărată tragedie, recunoscu ea. Patrick, ai grijă ca nimeni să nu ne găsească!

– Asta vreau să fac, spuse el, hotărât.

Caroline îl privi și, pentru prima oară, avu certitudinea că are în față un bărbat matur. Era cu patru ani mai mare decât ea, însă, pentru că se cunoșteau de mici, se purtau ca și cum aveau aceeași vârstă.

– Spune-mi ce trebuie să fac.

– Vreau să te întorci la castel și să te porți astfel încât nimeni să nu bănuiască nimic. Toată lumea trebuie să fie convinsă că abia aștepți să devii soția marchizului și să te bucuri de toate privilegiile pe care ți le va oferi această poziție.

Ea se încordă, dar nu spuse nimic.

– N-o să ne putem vedea mâine, pentru că trebuie să merg la Londra și să obțin permisul care ne va da dreptul să ne căsătorim.

– N-o să fie... periculos?

– Din câte știu, funcționarii sunt obligați să păstreze confidențialitatea. Dar, ca să fiu sigur, n-o să folosesc titlul tău. Mai ai un alt nume, în afară de Caroline?

– Da. Am fost botezată Mary, după lady Mary Brunt, despre care se spune că era foarte frumoasă.

– Nu se poate să fi fost mai frumoasă decât tine, afirmă Patrick cu voce gravă, profundă. Nimeni nu este mai frumoasă!

– Mă bucur că spui asta, zâmbi ea.

Amândoi uitară pentru o clipă de situația gravă în care se aflau. Patrick își reveni primul.

– O să fugim de îndată ce vom avea permisul și destui bani ca să stăm ascunși până când toată lumea va accepta situația.

– Grăbește-te, Patrick! Mi-e teamă că o să se întâmple ceva și am să te pierd!

– N-o să se întâmple nimic, o asigură el.

Sărutul pătimaș îi întări spusele.

– Trebuie să te duci acasă, spuse Patrick.

Ea ridică privirea și văzu că primele stele apăruseră deja pe cer.

– Vreau să stau cu tine, zise ea, strângându-se la pieptul lui.

– O să fim împreună zi și noapte după ce ne vom căsători. Iubita mea, ești sigură că n-o să te răzgândești?

– Cum să fac așa ceva? Eu sunt a ta, iubitule, sunt în întregime a ta! Niciodată n-o să permit unui alt bărbat să mă atingă!

Își feri privirea și-i șopti:

– Când am fost la Londra, mai mulți bărbați cu care am dansat au vrut să mă sărute, dar nu i-am lăsat. N-aș putea să simt pentru nimeni altcineva ce simt pentru tine.

Patrick se încruntă.

– De asta m-am temut. Gândul ăsta m-a chinuit în fiecare zi în care ai fost departe de mine!

– Iar eu mă rugam să mă întorc cât mai repede la tine! Număram zilele și voiam ca timpul să treacă în zbor...

– Te iubesc! Am să te fac fericită, promise el.

– Cu siguranță voi fi fericită lângă tine. Numai de-ar veni mai repede ziua când îmi vei spune că totul e pregătit și putem pleca!

Patrick o sărută din nou și o ajută să se ridice. Îi dezlegă calul, apoi o urcă în șa.

– Spune-i Rocanei ce am plănuit. Dar numai ei! Ai grijă să nu te audă altcineva.

– O să fiu atentă, promise ea.

– Noapte bună, iubita mea. De câte ori îți va fi teamă, amintește-ți că te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Cuvintele se pierdură în întunericul nopții.

Caroline călări în galop până la grajduri, apoi se furișă în dormitorul Rocanei. Așa cum se aștepta, verișoara ei nu se culcase.

– Te-ai întors!

Caroline închise ușa cu grijă și se așeză pe marginea patului.

– Totul e minunat! exclamă ea, fericită.

Cu voce șoptită, îi spuse tot ce pusese la cale Patrick.

***

Așa cum intenționase, marchizul ajunse la castel la ora cinci a după-amiezii. Știa, din experiență, că era foarte nimerit să ai la dipoziție numai o oră de conversație convențională, înainte să înceapă pregătirile pentru masa de seară.

Trăsura înaltă, trasă de patru cai superbi, opri în fața castelului cu trei minute înainte de ora cinci.

– Exact la timp, milord! comentă servitorul său.

Acesta îl slujea de o lungă perioadă de timp și-i cunoștea obiceiurile. Marchizul nu-i răspunse, dar pe buzele lui flutură, preț de o secundă, o urmă de zâmbet.

– Du-te la grajduri, Jim, și vezi dacă au sosit caii. Vreau să fie în cea mai bună formă pentru cursa de mâine.

– Am înțeles, Înălțimea Voastră.

Pe scările castelului fusese desfășurat covorul roșu, destinat oaspeților de seamă. Marchizul

urcă fără să se grăbească și, cu o demnitate aristocratică specifică nobililor adevărați, intră în hol. Înmână pălăria și mănușile valetului care-i ieșise în întâmpinare, fără să știe că, de la etaj, printre balustrade, îl privea cu multă atenție Rocana.

Tânăra era uimită să observe că marchizul semăna perfect cu imaginea pe care ea și-o făcuse despre el. Era un bărbat chipeș, poate chiar cel mai chipeș pe care-l văzuse în viața ei, dar înțelegea de ce o înspăimânta pe Caroline. Privirii ei agere nu-i scăpă expresia dură a feței lui și nici faptul că nu zâmbea. În același timp, aprecie eleganța lui și modul complet nou în care își legase cravata.

Valetul îl invită să-l urmeze, iar marchizul se îndreptă cu pași mari, egali, spre salonul roșu.

– Ce bărbat extraordinar! se pomeni Rocana gândind cu voce tare.

Se ridică și alergă spre camera de studiu, nerăbdătoare să-i împărtășească impresiile verișoarei sale.

– L-ai văzut? o întrebă aceasta.

– Da. Cred că l-ai descris foarte bine. E un bărbat foarte puternic și am impresia că este foarte dur cu cei din jurul lui, mai ales cu viitoarea lui soție.

Caroline trase aer în piept și o privi speriată.

– Gândește-te că totul va fi bine, încercă să o liniștească Rocana. Dacă ne dorim ceva din tot sufletul și ne rugăm pentru acel lucru, se va împlini.

Rocana își aminti că, de când venise la castel, se rugase în fiecare seară să scape de tirania mătușii ei, dar rugămințile ei nu fuseseră ascultate. Alungă repede acest gând, știind că acum conta salvarea Carolinei.

– Să fii de acord cu tot ce spune el, o sfătui Rocana. Și încearcă să pari veselă, chiar fericită.

– Dar sunt înspăimântată! Rocana, te rog, vino cu mine!

Ea râse ușor.

– Îți dai seama cât de furioasă ar fi mama ta dacă aș face așa ceva?

– Dar fără tine... o să mă fac de râs.

– Gândește-te la Patrick și la dragostea voastră! Amintește-ți cât de mult îl iubești!

Tonul hotărât al Rocanei o ajută pe Caroline.

– O să încerc.

Totuși, biata fată tremura când un servitor bătu la ușă și anunță:

– Sunteți chemată în salonul roșu!

Caroline păli atât de tare, încât Rocana se temu să nu leșine. O conduse până la ușă și-i șopti:

– Patrick! Gândește-te la Patrick!

Știa că numele lui îi va da curaj și, într-adevăr, Caroline reuși să coboare scările stăpână pe sine.

Rocana se întoarse în cameră, la cartea pe care o citea. Romanul zugrăvea atât de bine scenele de dragoste, încât tânăra simți un imens regret. Viața ei era atât de monotonă! Chiar dacă suferea, Caroline trăia cu intesitate, iar povestea ei părea desprinsă din cărți.

– E atât de norocoasă, își spuse Rocana.

Brusc, o cuprinse rușinea că, în loc să fie fericită pentru verișoara ei, se gândea la propria persoană.

După mai puțin de zece minute, Caroline reveni în cameră.

– E totul în regulă? o întrebă Rocana, văzând din prima clipă cât era de înspăimântată.

– Cred că... cred că da. Dar, Rocana... mi-e frică de el! Dacă trebuie să plec cu el? Cum o să-l mai văd pe Patrick?

Rocana o luă de mână și se încruntă când simți cât era de rece.

– Liniștește-te! Patrick o să te salveze, ai să vezi! Dar trebuie să nu uiți ce-am stabilit – marchizul trebuie să creadă că vrei să fii soția lui.

– Mai bine mor decât să mă mărit cu el! Dacă ai ști cum mă privește! Cred că mă urăște și se folosește de mine, atâta tot.

– Dacă tu crezi că asta face, e cu atât mai bine, spuse Rocana, foarte calmă.

– De ce? vru să știe Caroline.

– Dacă nu te iubește, înseamnă că nu poate înțelege ce se petrece cu tine. Un bărbat îndrăgostit ar ști că iubești pe altcineva.

Caroline tăcu preț de câteva clipe, gândindu-se la cuvintele verișoarei ei.

– Ești atât de deșteaptă, Rocana. Știi exact ce să spui și... mă faci să fiu curajoasă.

– O să fii cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc dacă o să fugi cu Patrick!

Ea zâmbi.

– Da? Am curaj pentru că știu că mă iubește.

– Asta-i tot ce contează! Acum, du-te și schimbă-te. Trebuie să te aranjezi pentru marchiz, altfel n-o să mai vrea să te ia de nevastă.

– Ce mult aș vrea să se răzgândească!

Rocana clătină din cap.

– Nu, ar fi o greșeală. Știi foarte bine că mama ta ți-ar căuta imediat un alt soț și poate că atunci ar fi mai greu să eviți nunta. E foarte important ca pregătirile să meargă înainte.

Caroline îi dădu dreptate și o lăsă pe Rocana s-o îmbrace cu una din cele mai frumoase rochii

pe care ducesa i le cumpărase din Londra. Era o rochie albă, decorată la gât și la poale cu trandafiri roz. Un șirag de perle, primit de la tatăl ei cu ocazia zilei de naștere, completă ținuta.

– Arăți minunat! exclamă Rocana.

– Ce mult mi-aș dori să mă vadă și Patrick!

– Gândește-te că, în scurt timp, veți fi împreună zi și noapte.

– Numai la asta mă gândesc, mărturisi ea.

Apoi ieși din cameră, pentru că știa că ar fi o greșeală să întârzie la cină. Rocana rămase în capul scărilor și-o privi în timp ce cobora scările, gândindu-se cât de frumoasă era.

Intră înapoi în cameră și se uită la propria imagine reflectată de oglindă. Purta o rochie veche, la care Caroline renunțase pentru că nu mai era la modă. Toate rochiile pe care le avusese când venise la castel îi rămăseseră mici, așa că era nevoită să le poarte pe cele ale Carolinei. Dar ducesa avea grijă să nu primească haine noi sau croite după ultimele cerințe ale modei. În plus, tot ea scotea toate acele podoabe menite să facă rochiile mai frumoase, mai vesele,

mai potrivite cu vârsta ei, de numai nouăsprezece ani. Rocana se obișnuise cu acest lucru și nu-i mai păsa cu ce se îmbrăca, însă erau momente când și-ar fi dorit o rochie ca cea pe care o purta Caroline în acea seară. Știa că semăna cu verișoara ei, dar moștenise și trăsăturile deosebite ale mamei ei, așa că ar fi fost foarte atrăgătoare.

Dar știa că nu i s-ar permite niciodată să poarte o asemenea rochie, așa că alungă acest gând din minte.

***

Rocana era în pat, citind ultimul capitol din Ivanhoe, când Caroline intră în cameră. Lăsă cartea deoparte și așteptă până când verișoara ei se așeză pe marginea patului.

– M-a cerut în căsătorie, îi șopti aceasta. Și vrea ca nunta să aibă loc peste zece zile!

Rocana făcu ochii mari.

– Nu pot să cred!

– Așa mi-a spus! A spus că se grăbește atât de tare pentru că trebuie să meargă la Paris, să

rezolve niște probleme pentru prințul regent. Și a mai spus că... ar fi foarte frumos să petrecem luna de miere la Paris!

– Nu se poate că mătușa Sophie să fie de acord cu un asemenea plan!

– Vorbise cu mama și cu tata înainte ca eu să cobor. Nu numai că au fost de acord, dar au spus că o idee minunată să văd Parisul!

Rocana păstră tăcerea.

– Au căzut la învoială să facem nunta aici și să invite numai rudele și prietenii apropiați. Din partea marchizului vor veni numai câteva persoane.

– Înseamnă că este într-o încurcătură mai mare decât am crezut! spuse Rocana, mai mult pentru sine.

– Trebuie să-l anunț pe Patrick cât mai repede!

– O să-l vezi mâine, la cursă, răspunse Rocana. Voiam să te sfătuiesc să nu vorbești cu el de față cu atâta lume, dar cred că e cea mai bună soluție. Veți putea spune că ați vorbit despre cai

sau despre cursă. Dar trebuie să fii atentă! Nimeni nu trebuie să-și dea seama că sunteți îndrăgostiți!

– Trebuie să fugim la sfârșitul săptămânii sau, cel mai târziu, la începutul săptămânii viitoare.

– Ai dreptate, o aprobă Rocana.

Ușa se deschise brusc, iar în cadrul ei apăru ducesa. Tinerele se temură că discuția lor fusese auzită, dar ducesa intră în cameră zâmbind.

– M-am gândit că ești aici, îi spuse ea fiicei sale. Ai venit să-i dai Rocanei vestea cea bună, nu?

Caroline se ridică în picioare, tulburată.

– Da... din cauza asta am venit.

– Ce norocoasă ești! Pare neobișnuit să te măriți atât de repede, dar înțeleg de ce vrea marchizul să te ia cu el la Paris.

– Da, mama.

– Din păcate, avem foarte puțin timp să ne ocupăm de trusoul tău.

– Trusoul meu? repetă Caroline, nelămurită.

– Doar nu crezi că poți să te măriți fără trusou! În plus, având în vedere poziția mirelui, e foarte important ce vei purta.

Ducesa trase aer în piept.

– Vreau să fii cea mai strălucitoare mireasă din câte au existat vreodată, iar nunta ta trebuie să fie cu totul specială! O să facem cât mai multe rochii până când va avea loc fericitul eveniment, iar restul vor fi terminate până când vă întoarceți în Anglia.

Caroline nu spuse nimic, dar o privi înspăimântată pe mama ei. Rocana își ținu respirația, ca și când ar fi știut ce urma să spună ducesa.

– Mâine dimineață, devreme, vom pleca împreună la Londra. De bună seamă, o să pierdem cursa, dar ce mai contează? Marchizul a spus că va pleca și el imediat după cursă și că nu va sta la cină. Trebuie să-și lase în ordine toate afacerile de la Londra, înainte să plece în luna de miere.

– Mergem la... Londra? De ce?

– Nu vorbi prostii, Caroline!

Tonul ducesei era foarte dur.

– Cum să alegem rochiile dacă nu mergem la Londra?

Se întoarse către Rocana.

– Ai face bine să te ridici din pat și să începi să faci bagajul. E prea târziu ca s-o trezim pe Nanny, dar o să verifice ea mâine dimineață și o să adauge tot ce ai uitat tu.

– Da, mătușă Sophie.

– Să fii atentă! continuă ea, tăios. Nici nu e de mirare că ești atât de neglijentă dacă toată ziua stai și citești prostiile astea!

Cu un gest plin de dispreț, arătă spre cartea de pe perna Rocanei.

– Tatăl tău și cu mine suntem foarte fericiți pentru tine, Caroline, spuse ea îndreptându-se către ușă. O să fii soția unui bărbat foarte important, așa că trebuia să știi cum să te porți în înalta societate, la Curte. Dar o să am destul timp să-ți explic totul, când o să fim în Londra.

Cu o expresie de satisfacție pe chip, ducesa ieși din cameră, închizând ușa în urma ei. Nici una dintre fete nu vorbi până când zgomotul pașilor ei nu se mai auzi.

Apoi, Caroline scoase un țipăt, ca un animal prins în capcană.

– Dacă o să plec la Londra, cu mama... cum o să mai fug cu Patrick?

Era atât de disperată, încât Rocana spuse repede:

– O să te întorci cu câteva zile înainte de nuntă! Sunt sigură că Patrick o să găsească o cale ca să plecați de aici și să fiți în siguranță!

– Și dacă mama mă ține acolo până în ultimul moment? Știi cum e ea când e vorba de haine!

– Dar o să vă întoarceți, insistă Rocana.

– Patrick voia să plecăm...

– O să vorbesc eu cu Patrick, promise ea. Chiar dacă o să fie greu, o să-ți dau de știre ce am hotărât. O să-ți scriu, iar tu va trebui să citești printre rânduri.

Se gândi câteva clipe, apoi adăugă:

– Va fi ca un fel de cod.

– Și dacă citește și mama scrisoarea?

– O să mă refer la unul din caii tăi, iar tu o să știi că e vorba de Patrick. Mă gândesc în noaptea asta și mâine dimineață, înainte să pleci, o să-ți spun exact cum facem.

– Dar nu pot să plec la Londra, strigă Caroline, cu ochii în lacrimi. Ce-ar fi să spun că sunt bolnavă?

– Trebuie să pleci, o îndemnă Rocana. Nu se poate altfel! Dar trebuie neapărat să-mi scrii și să-mi spui ziua exactă când vă veți întoarce. Iar eu am să-i transmit lui Patrick, ca să știe cum trebuie să procedeze.

Se ridică din pat și o îmbrățișă pe Caroline.

– Trebuie să fii curajoasă. Gândește-te că toate astea nu sunt decât obstacole pe care trebuie să le depășești ca să poți să fii cu Patrick tot restul vieții. Pentru tot restul vieții, Caroline!

– Și dacă obstacolele sunt prea mari? Dacă nu pot să scap și o să fiu nevoită să mă mărit cu el?

– O să scapi, spuse Rocana cu hotărâre. Simt eu asta! Nu știu cum să-ți explic, dar sunt sigură că totul se va rezolva cu bine.

Adeseori în trecut, Rocana simțise când lucrurile avuseseră un final fericit dau, dimpotrivă, tragic.

Când mama ei fusese mușcată de un șarpe în timp ce se plimba prin iarba înaltă, într-o zi

toridă de vară, Rocana știuse că va muri, chiar dacă doctorii spuseseră că nu era ceva serios.

Când tatăl ei plecase la vânătoare, într-o zi geroasă de iarnă, ea fusese sigură că nu se va mai întoarce niciodată. Îl rugase să nu plece, dar el n-o ascultase.

Acum, simțea că totul va fi bine pentru Caroline.

– Îți promit, draga mea, că, indiferent de câte greutăți vei avea de înfruntat, te vei căsători cu Patrick.

Vocea ei convingătoare o făcu pe Caroline s-o privească încrezătoare.

– Ești convinsă? Convinsă pe deplin?

– Absolut! N-o să fii niciodată marchiza de Quorn, ci soția lui Patrick Fairley!

Caroline o luă în brațe și o sărută pe obraz.

– Îmi doresc acest lucru mai mult decât orice altceva! Și te cred, Rocana! Chiar te cred!

Capitolul 3

Imediat după micul dejun, Caroline, ducesa și Nanny plecară, iar Rocana se duse în dormitorul ei și se schimbă în costumul de călărie. Știa că, făcând asta, încălca instrucțiunile foarte precise pe care i le lăsase mătușa ei.

Înainte să plece, ducesa o chemase pe Rocana în camera ei și-i arătase un vraf de rochii.

– Până mă întorc, vreau să cârpești toate rochiile astea. O să mă supăr foarte tare dacă n-o să termini la timp!

Nu-și ascunse disprețul pe care-l simțea față de nepoata ei.

– Nu știam ce să fac cu tine după nunta Carolinei, dar am găsit cea mai bună soluție. O să te ocupi de cusut!

Rocana își strânse pumnii, dar nu spuse nimic.

– N-o să-ți mai permit să-ți pierzi timpul așa cum faci acum, cu cititul sau călăria. O să lucrezi la fel ca servitoarele de la castel și o să te supraveghez personal! La urma urmei, trebuie să ne răsplătești cumva pentru că faptul că unchiul tău a plătit datoriile tatălui tău. Ca să nu mai vorbim de faptul că rudele mamei tale ne-au omorât soldații mai bine de cincisprezece ani!

Rocana păstrase tăcerea, știind că nu avea rost să-i explice ducesei că nimeni din familia mamei ei nu participase la războiul dintre Anglia și Franța și că bunicul ei criticase aspru războiul. Ura pe care ducesa o simțise față de mama ei se transferase asupra tinerei.

Mătușa Sophie continuase:

– Ai grijă ca lucrurile astea să arate bine când mă întorc, altfel o să fii aspru pedepsită pentru neglijență!

Cu aceste cuvinte, ieșise din cameră și coborâse scările. Caroline reușise să-i șoptească:

– Scrie-mi și spune-mi ce vrea să fac!

Rocana aprobase cu o mișcare a capului.

***

Ducele și marchizul plecaseră să-i întâmpine pe primii sosiți la cursa cu obstacole. Chiar dacă putea să fie pedepsită, Rocana nu avea de gând să piardă celebra cursă. Așa că se schimbă rapid în costumul de călărie și coborî pe scările de serviciu, apoi alergă către grajduri. Din fericire, majoritatea îngrijitorilor plecaseră către locul de unde avea să se dea startul.

Împreună cu armăsarul ei favorit, Rocana se îndreptă spre sud către un loc de unde, ascunsă privirilor de copacii înalți, putea vedea startul și o mare parte a cursei.

Îl văzu pe duce încercând să facă ordine printre concurenții înfierbântați. Marchizul se alătură grupului pregătit să plece în cursă, iar tânăra își dădu seama că Patrick avusese dreptate când spusese că marchziul de Quorn avea să câștige cursa. Nimeni nu se putea măsura cu armăsarul lui negru, absolut superb. Cu toate acestea, Patrick și calul său, pe care-l antrenase singur, aveau avantajul că știau foarte bine terenul.

Ducele le ceru să se pregătească și dădu semnalul de începere a cursei.

Cu privirea ei de specialistă, Rocana își dădu seama că lupta avea să se dea între marchiz și Patrick. Majoritatea călăreților aparțineau fermierilor din zonă, care se înscriseseră doar ca să se distreze.

Presupunerea ei se adeveri – doi călăreți căzură la prima săritură. Unul dintre ei se ridică imediat și sări în șa, hotărât să continue cursa. Cel de-al doilea cal rămase fără jocheu și reprezenta un adevărat pericol, dar un îngrijitor reuși să-l prindă.

Următoarele trei obstacole fură trecute fără probleme de toți călăreții, dar la cel de-al patrulea doi cai refuzară să sară, iar un altul își aruncă jocheul din șa.

Numărul concurenților se reduse considerabil, iar marchizul era în frunte. Cu trei obstacole înainte de final, apăru un alt pretendent la victorie. Rocana văzu cu bucurie că era vorba de Patrick. Trecură de ultimul obstacol în același timp și galopară, cu o viteză uimitoare,

către linia de sosire. Amândoi își doreau cu disperare victoria, dar Patrick avea un motiv în plus pentru care voia să-l învingă pe marchiz.

Uralele spectatorilor anunțară finalul cursei, dar, din locul unde se afla, Rocana nu putea spune cine câștigase. Putea doar să spere că era vorba de Patrick!

Era momentul să se întoarcă la castel și să se gândească la o cale de a lua legătura cu Patrick înainte ca acesta să plece acasă.

Ce bine e să nu mă tem că mă vede mătușa! se gândi ea.

Înainte de a pleca, ducesa îi spusese răspicat că nu are voie să iasă din camera ei și nu trebuia să fie văzută de nici unul din bărbații invitați la prânz la castel. Evident, nici nu putea fi vorba de urmăritul cursei!

Rocana ajunse la grajduri înaintea îngrijitorilor. Descălecă, puse calul în boxă și apoi îi scoase șaua. Se pregătea să plece, când auzi gălăgie în celălalt capăt al grajdului.

Curioasă, merse pe alee și văzu că zgomotul provenea din acea parte unde stăteau caii

musafirilor de la castel. Într-una din boxe, un armăsar foarte frumos se ridicase pe picioarele din spate și necheza, extrem de agitat. Îngrijitorii voiau să-i pună frâul, dar nu reușeau.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rocana încet, stăpânindu-și vocea.

Cei trei bărbați o priviră, iar ea își dădu seama că nu erau angajații castelului.

– E vorba de armăsarul ăsta, pe care stăpânul l-a cumpărat săptămâna trecută, Miss, răspunse unul dintre ei.

– Pare sălbatic, zâmbi ea.

– Nu știm ce să-i facem, Miss. Înălțimea Sa l-a adus ca să aibă o rezervă pentru Învingătorul, dar nu știm cum o să-l ducem înapoi acasă. Nu putem să-l stăpânim! Ar fi trebuit să-l încalece Jed, dar...

Bărbatul care răspundea la acest nume făcu un pas înapoi, speriat.

– Eu nu mă urc pe sălbaticul ăsta! Nici gând!

– Nimeni n-o să se urce, dacă nu suntem în stare să-i punem șaua și frâul, observă unul dintre ei.

– Stăpânul a spus că vrea să plecăm imediat ce se termină cursa. Ne e teamă să nu se înfurie!

– Pot să încerc și eu? întrebă Rocana.

Cei trei bărbați o privirä mirați, de parcă n-ar fi înțeles întrebarea. Ea deschise încet ușa boxei.

– Nu, Miss, nu puteți să intrați la Vulcan. Să nu pățiți ceva!

– Nu cred, șopti ea. Stați liniștiți și nu spuneți nimic.

Rocana înaintă încrezătoare, știind de la tatăl ei că animalele se linișteau dacă le vorbeai încet, cu o voce calmă și caldă.

– De ce ești supărat? Pentru că nu ai luat parte la cursă? Da, a fost o mare nedreptate. Sigur că ai fi meritat să alergi și tu. Ești atât de frumos și de bine antrenat, încât sunt convinsă că ai fi câștigat. Dar mai sunt și alte curse!

Vorbindu-i în continuare, se apropie de el și-l bătu pe gât, apoi îi mângâie botul și urechile.

– Bravo, Vulcan. Ce băiat cuminte!

Fără să ridice vocea, se adresă îngrijitorilor:

– Dați-mi frâul.

I-l puse fără nici o împotrivire din partea armăsarului.

– Nu-i așa că nu vrei să stai aici, într-o zi atât de frumoasă? Hai, o să te duc afară. Ce să facă un cal atât de frumos într-un spațiu atât de mic?

Îl trase afară din boxă și văzu că lângă cei trei îngrijitori mai apăruse un bărbat. Pentru o clipă, îl privi în ochi pe marchizul de Quorn. Apoi îl ignoră și-l conduse pe Vulcan afară din grajd.

– Puneți-i șaua. Încet, foarte încet!

Cel care făcu acest lucru nu era un îngrijitor, ci însuși marchizul.

– Cine ești tu? întrebă el. Și de unde știi să te porți așa cu armăsarii? Este uimitor!

Rocana ridică privea către el și zâmbi.

– Caii simt când oamenilor le e teamă de ei. Vulcan a profitat de faptul că îngrijitorii erau înspăimântați, atâta tot.

– Cum te cheamă?

– Rocana.

N-ar fi vrut să spună mai mult, dar marchizul o privi întrebător.

– Brunt, adăugă ea.

– A, faci parte din familia ducelui. Nu te-am întâlnit aseară. Sau poate că tocmai ai sosit...

– Nu, locuiesc aici.

În acea clipă, își dădu seama că n-ar fi trebuit să stea de vorbă cu marchizul. Dacă ar fi aflat, ducesa ar fi fost furioasă.

– Vulcan este în ordine, dar cred că ar fi bine dacă l-ai călări chiar dumneata și l-ai struni puțin.

– Îmi dai sfaturi? întrebă marchizul, pe jumătate ironic, pe jumătate amuzat.

– Nu, nu! A fost doar o sugestie. Dă-mi voie să te felicit pentru cursa foarte frumoasă pe care ai făcut-o.

Curiozitatea o făcu să adauge:

– Cine a câștigat?

– Am hotărât că a fost egalitate.

Marchizul înțelese, din expresia de pe chipul ei, că era mulțumită de rezultat.

– A fost o cursă grozavă, spuse ea. Iar caii tăi sunt minunați!

Fără să mai aștepte răspunsul lui, o luă la fugă spre castel. Își dădu seama că-și uitase pălăria în grajd, dar nu îndrăzni să se întoarcă. Ajunsă în dormitor, Rocana se gândi la modul în care îl îmblânzise pe Vulcan și la faptul că-l cunoscuse

pe marchiz. Acum înțelegea de ce Caroline și servitorii lui erau înspăimântați de marchizul de Quorn.

– E un bărbat copleșitor! N-ar fi trebuit să-l cunosc și e puțin probabil să-l mai întâlnesc vreodată, dar n-o să-l uit niciodată!

Se uită pe fereastră și văzu că toți călăreții care luaseră parte la cursa cu obstacole se îndreptau spre castel, pentru prânzul oferit de duce în salonul principal. Bucătarii munceau de o săptămână pentru ospățul renumit în tot ținutul – căprioară, porc, miel, pui, porumbei, păstrăvi. La aceste petreceri participau numai bărbați, pentru că majoritatea nu erau demni să stea la aceeași masă cu ducesa și, mai ales, cu Caroline.

Așadar, dacă ar fi fost la castel, ducesa și Caroline l-ar fi văzut pe marchiz numai înaintea plecării acestuia, când și-ar fi luat rămas bun.

Brusc, Rocanei îi veni o idee nebunească – să-i ia locul Carolinei și să facă în așa fel încât să se afle în salon atunci când marchizul îi va spune „la revedere" unchiului ei. I-ar fi plăcut să mai stea de vorbă și să-și facă o părere cât mai exactă

despre el; i se părea foarte interesant să cunoască un bărbat atât de autoritar, care-i influența atât de tare pe toți cei cu care intra în contact.

Rocana își aminti de reputația sa, binecunoscută în întreaga țară.

– Cred că e un bărbat aspru, dar duritatea lui se manifestă față de oameni, nu față de animale, își spuse ea.

Se gândi la femeile despre care se spunea că își luaseră viața pentru el sau că rămăseseră cu inima frântă după relația cu el, dar își dădu seama că era vorba de persoane fragile, vulnerabile. Se știa că persoanele puternice le atrăgeau pe cele slabe, care se agățau de ele „ca iedera de o clădire înaltă", cum spunea tatăl ei.

– De ce ești atât de aspru cu bietele femei? întrebase mama ei.

– Tu ar trebui să înțelegi, doar ești femeie. Bărbații care se văd înlănțuiți au două posibilități – fie acceptă că sunt prizonieri, fie încearcă să se elibereze.

– Cred că încerci să cauți explicații pentru cruzimea bărbaților, protestase mama ei.

Rocana știuse tot timpul că părinții ei se contraziceau pentru că le plăcea să discute. După un timp, mama ei izbucnea, invariabil, în râs:

– Ai câștigat! Ești mult prea deștept pentru mine, iubitule, recunosc că eu sunt o biată femeie supusă, în timp ce tu ești un bărbat superior, dominator.

– Care se așază bucuros la picioarele tale, îi spusese odată tatăl ei. Știi că poți să faci ce vrei cu mine!

Mama ei fusese gata să protesteze, dar soțul ei o sărutase și apoi îi atrăsese atenția Rocanei:

– Sper că asculți, micuțo. O femeie deșteaptă poate să-l facă pe orice bărbat să i se supună, fie că e vorba de un rege sau de un biet țăran.

– Nu e adevărat! Rocana trebuie să învețe că locul femeii e în umbra bărbatului. Iar o femeie are nevoie de dragoste mai mult decât de inteligență!

Rocana știa că acesta era adevărul. Marchizul, însă, părea să obțină foarte ușor dragostea și, de aceea, se plictisea foarte repede de ea.

– Înseamnă că nu e dragoste adevărată! hotărî Rocana. Nimeni nu se plictisește de dragostea adevărată, cea care existase între mama și tatăl ei și părea să existe între Caroline și Patrick. Genul acesta de dragoste nu slăbește și nu dispare, ci crește, se întărește și devine din ce în ce mai frumoasă.

– Poate marchizul n-a cunoscut un asemenea sentiment!

Se gândi că marchizul avea nevoie de o provocare, de o femeie deosebită, care să-l solicite și să-l pună la încercare într-un mod complet nou.

Dar Rocana își dădu seama că nu are rost să-și piardă timpul gândindu-se la marchizul de Quorn. Important era ca el să n-o facă nefericită pe Caroline, așa cum făcuse cu numeroase alte femei.

Trebuia să-l găsească pe Patrick și să-i spună ce se întâmplase cu iubita lui!

Ieși din cameră și se îndreptă către salonul principal. Având grijă să n-o vadă nimeni, intră în camera alăturată. Din acea cameră se putea vedea tot ce se întâmplă în salon, fără grija că ar putea fi zărită.

Ducele era așezat în capul mesei, iar marchizul se afla la dreapta sa. Patrick era în partea stângă, la câteva scaune distanță. Rocana observă că marchizul mâncase foarte puțin și nu băuse deloc, în timp ce ducele era într-o stare euforică, neobișnuită pentru el. Valetul îi umplea cu regularitate cupa de vin, iar el toasta cu toți invitații.

La un moment dat, marchizul se ridică, salută toți participanții la cursă și se retrase. După câteva minute, plecă și Patrick. Rocana își dădu seama că era îngrijorat și că voia să afle vești despre Caroline.

Tânăra se apropie de grajduri, când îl văzu pe marchiz urcând în trăsura lui modernă, înaltă, trasă de patru cai superbi. Se ascunse după un copac bătrân și-l admiră pe Vulcan mergând în spatele trăsurii, călărit de unul din îngrijitori. Zâmbi mulțumită și așteptă ca mica suită să se depărteze înainte să intre în grajd să-și înșeueze calul.

Se duse în pădure și, așa cum se aștepta, îl găsi Patrick la locul în care obișnuia să se vadă cu iubita lui Caroline.

– Unde e Caroline? întrebă el cum o văzu pe Rocana. Ce s-a întâmplat cu ea? Am crezut că o s-o văd la cursă!

Ea coborî de pe cal și apoi îl legă lângă armăsarul lui Patrick.

– A fost obligată să plece la Londra. Ducesa a vrut să-i pregătească trusoul.

El făcu ochii mari.

– Nu m-am gândit la asta!

– Nici noi! Dar ar fi trebuit să ne dăm seama că mătușa Sophie vrea ca fiica ei să fie cea mai frumoasă mireasă și să aibă un trusou demn de o regină!

Patrick rămase pe gânduri.

– Mi-a fost teamă că n-am s-o mai văd pe ea sau pe tine. Știi, unchiul meu a murit...

– Asta înseamnă că trebuie să pleci?

– Da, trei sau patru zile, pentru înmormântare.

– Și Caroline o să fie plecată tot cam atât. Am să-i scriu și am să-i spun să nu fie îngrijorată pentru tine.

– A fost îngrijorată?

– Era de-a dreptul disperată când a plecat!

– Și ai să-i scrii?

– Da. Am stabilit un fel de cod, pentru cazul în care mătușa Sophie îi va citi scrisorile.

– Atunci te rog să-i spui că avem banii care ne trebuie. Când o să se întoarcă?

Ea ridică brațele.

– Nu știu, dar mi-a promis că o să mă anunțe. O să ne întâlnim tot aici, bine? Lunea viitoare?

– Cred că o să mă întorc duminică seară sau luni dimineață.

– Sper să am vești până atunci.

– Mulțumesc, Rocana. Ai văzut cursa?

– Cred că e de bun augur că ai câștigat, la egalitate cu marchizul.

– Mi-am dorit atât de mult să-l înving!

– Cred, dar nu uita că e un călăreț desăvârșit și are niște cai foarte bine antrenați. E grozav că i-ai putut ține piept!

– Dar tot mi-ar fi plăcut să-l înving! repetă el, îndărătnic. Și o să fac asta! N-o s-o aibă pe Caroline!

Rocana nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta hotărâre.

– Da, cursa aceea o s-o câștigi tu, cu siguranță! I-am explicat Carolinei că instinctul îmi spune că o să fiți fericiți împreună.

Pentru prima dată în acea zi, Patrick zâmbi.

– Mulțumesc, Rocana. După ce o să ne căsătorim, îți promit că eu și Caroline o să ne ocupăm de tine.

– De mine? repetă ea, surprinsă.

– Crezi că nu știu cum se poartă cu tine unchiul și mătușa ta? Toată lumea știe!

– Toată lumea?

– Da, toți cei care l-au iubit pe tatăl tău. E strigător la cer că nu ți se permite să ieși nicăieri și că ești obligată să trăiești ca o simplă servitoare, în loc să-ți ocupi locul care ți se cuvine. Fiica tatălui tău merită mai mult!

Rocana nu se așteptase la așa ceva.

– Mulțumesc mult, îi spuse ea, cu ochii în lacrimi. Nu numai pentru că ești atât de bun cu mine, ci pentru că m-ai făcut să înțeleg că... lumea nu l-a uitat pe tata.

– Nimeni nu l-a uitat! A fost un om foarte iubit, ca și mama ta.

Patrick oftă adânc.

– Dacă lordul Leo ar fi fost ducele, n-ar fi trebuit să fug cu Caroline în lumea largă. Nu s-ar fi provocat nici un scandal!

– Îți pare rău? vru ea să știe.

El zâmbi din nou.

– Nu chiar. Tot ce mă interesează e fericirea ei și știu că n-ar putea să fie fericită cu marchizul. De fapt, n-ar putea fi fericită cu nici un alt bărbat!

– Îți spun și ție ce i-am spus Carolinei – aveți de trecut niște obstacole, dar veți fi foarte fericiți împreună.

– Ai dreptate, o aprobă el. Caroline va fi a mea și am să-l ucid pe acela care încearcă să stea în calea mea!

Rocana îl privi, uimită de tonul lui violent. Probabil că dragostea și teama că ar putea s-o piardă pe femeia iubită îl făceau să fie atât de hotărât.

– Trebuie să mă întorc la castel, spuse ea. O să ne vedem luni, da? Sper să avem vești bune.

– Până atunci, o să obțin permisul de căsătorie și o să am banii primiți de la unchiul meu.

– Ea n-are nevoie de bani, ci doar de tine.

Patrick o privi cu ochii strălucitori, fericit s-o audă spunând aceste cuvinte.

Când se apropie de castel, Rocana își aminti când de mult avea de lucru. Ca să recupereze pentru ziua pierdută, se vedea nevoită să lucreze jumătate din noapte.

O să se întoarcă la sfârșitul săptămânii, se gândi ea. Până atunci, trebuie să termin toate rochiile.

Marchizul stabilise ca nunta să aibă loc peste zece zile, ceea ce însemna că va fi duminica. Era o zi neobișnuită pentru un asemenea eveniment, dar nimeni nu îndrăznea să-l contrazică.

Asta înseamnă că verișoara mea va fi acasă joi sau vineri, își spuse Rocana.

Capitolul 4

Rocana călărea către poienița din pădure, întrebându-se cum putea să-i explice lui Patrick că toate planurile lor se duseseră pe apa sâmbetei.

Spre uimirea ei, cu o seară în urmă primise de la Caroline o scrisoare trimisă printr-un curier. Când o deschisese, înțelesese că era nu numai urgentă, ci și de maximă importanță. Scrisul elegant al Carolinei era acum doar o mâzgăleală greu de descifrat.

Draga mea Rocana,

Îți trimit această scrisoare printr-un curier, pentru că Patrick trebuie să afle de îndată ce

s-a întâmplat. Sunt absolut disperată și mă rog lui Dumnezeu să existe o cale de scăpare.

Mama și marchizul au avut o discuție foarte neplăcută în dimineața asta. El a venit la noi și ne-a spus că trebuie să fie la Paris marți și, de aceea, nunta trebuie să aibă loc sâmbătă. Eu credeam că vom pleca acasă joi, dar mama a spus că nu vom ajunge la castel decât sâmbătă după-amiază.

Marchizul s-a supărat foarte tare și a spus că nu înțelege de ce este atât de importantă o rochie de mireasă, dar mama nu s-a lăsat înduplecată.

Prin urmare, nunta se va ține duminică la nouă și jumătate. Nu va fi timp de o recepție, pentru că marchizul vrea să plece imediat către Dover.

Cred că mama a acceptat de teamă ca el să nu anuleze nunta. Mai târziu, mi-a vorbit atât de dur, încât am izbucnit în lacrimi. De fapt, plângeam de teamă că o să ajung prea târziu și n-o să mai pot fugi cu Patrick.

Te rog, Rocana, vorbește cu el! Spune-i să nu renunțe! Cu cât îl văd mai des pe marchiz, cu atât sunt mai convinsă că n-aș putea fi fericită decât cu Patrick.

Te rog, ajută-mă! Sunt înspăimântată și disperată!

Cu dragoste,
Caroline.

P.S. Te rog să-i dai lui Patrick câteva haine de-ale mele.

P.P.S. Am pus în plic un bilet pentru el.

După ce citise scrisoarea, Rocana își spusese că ea era principala vinovată. N-ar fi trebuit să-i dea speranțe false bietei Caroline! Ar fi fost mai bine dacă ar fi sfătuit-o să se mărite cu marchizul și să uite complet de Patrick.

Dar de ce? se întrebase tot ea. Orice femeie avea dreptul să-și aleagă calea în viață, iar ea va face tot ce-i stătea în puteri ca să-i ajute pe cei doi îndrăgostiți!

Patrick o aștepta în poieniță, așa cum făcuse în fiecare zi de când se întorsese de la înmormântarea unchiului său.

Din prima clipă în care o văzu pe Rocana, fu sigur că aceasta avea vești.

– Ce ți-a scris?

Ea îi dădu plicul care conținea scrisoarea și biletul adresat lui.

– Mă tem că nu sunt vești bune.

El se așeză pe o buturugă și citi cu atenție cele două foi de hârtie. Rocana se așeză lângă el, încercând să găsească o soluție la problema lor. Chiar dacă Patrick și Caroline ar fugi de îndată ce ea s-ar întoarce acasă, absența fetei s-ar descoperi mult prea repede. Asta însemna că ducele le-ar lua urma și i-ar prinde înainte să aibă ocazia să se căsătorească.

– Mă așteptam la asta! spuse Patrick.

– Da?

– Eram sigur că ducesa, în dorința ei de a pregăti totul așa cum crede că se cuvine pentru o viitoare marchiză, nu va avea timp să cumpere tot ce dorește.

– Ce putem face?

– Întâi de toate, am s-o iau pe Caroline de la castel de îndată ce părinții ei se vor retrage la culcare.

Era clar că tânărul se gândise mult la acest plan.

– Asta înseamnă pe la ora zece, spuse Rocana. Caroline ar trebui să se trezească pe la ora șapte, deci o să aveți un avans de nouă ore.

– Am nevoie de mai mult.

– Nu cred că se poate, replică ea. Când va vedea că lipsește, ducele o să-și trimită servitorii în toate direcțiile posibile. Sigur o să vă găsească!

Rocana continuă:

– Trebuie să vă căsătoriți cât mai repede! Cununia trebuie să aibă loc în alt ținut, unde preotul nu cunoaște numele de Brunt.

– M-am gândit foarte bine și sunt sigur că nu vom putea reuși fără ajutorul tău.

– Al meu? Bineînțeles! Sunt gata să fac tot ce vrei ca să vă ajut.

– Vorbești serios? o întrebă Patrick.

Vocea lui gravă o miră pe Rocana.

– Sigur că da! Știi că o iubesc din toată inima pe Caroline și vreau s-o văd fericită.

– Foarte bine. Uite despre ce e vorba – trebuie să iei locul Carolinei și să te măriți cu marchizul!

Rocana îl privi câteva clipe fără să spună nimic.

– Ce tot spui? exclamă ea în cele din urmă. Cum să fac... așa ceva?

– Nu spun că va fi ușor, dar e posibil. Tu și Caroline aveți aceeași înălțime și amândouă aveți părul blond. Cea mai mare deosebire e la ochi, dar miresele poartă voal, nu?

– Nu... nu înțeleg, îl întrerupse Rocana. Cum ai putut să te gândești la ceva atât de... nebunesc?

– Dar nu e nebunesc! spuse el, încet. Ducesa, care ar putea să observe înlocuirea, se va duce mai devreme la biserică, iar Caroline va fi însoțită doar de tatăl ei.

– Da, dar...

– O dată ajunși la biserică, nici ducesa și nici marchizul nu vor observa nimic.

Rocana îl privea cu ochii mari și degetele împreunate, fără să spună nimic.

– După ce vă veți căsători și vei fi, legal, soția marchizului, nimeni nu va mai putea face nimic! Și, oricâți servitori va trimite după noi, va fi prea târziu, pentru că și noi vom fi căsătoriți!

– Nu... nu pot să cred că-mi propui așa ceva!

Patrick zâmbi, încercând s-o convingă.

– Dacă te-ai gândi mai bine, ți-ai da seama că în felul acesta nu numai că ai ajuta-o pe scumpa ta verișoară, dar ți-ai face și ție un bine.

– Mie?!

– Poate că nù vrei să te căsătorești cu marchizul, dar nu crezi că ai avea un trai mai bun decât cel pe care-l ai acum? Caroline mi-a spus că ești nedreptățită și umilită pentru că tatăl tău a lăsat datorii în urma lui, iar mama ta era franțuzoaică.

Rocana nu spuse nimic, iar Patrick luă tăcerea ei drept aprobare.

– Indiferent ce s-ar întâmpla în viitor, marchizul ar fi obligat să aibă grijă de tine.

– Înțeleg ce vrei să spui, șopti ea în cele din urmă, dar... cum putem să facem o asemenea înșelăciune? Chiar crezi că n-o să fim descoperiți? Dacă s-ar afla înainte să ajung la biserică, ducesa ar fi atât de furioasă încât cred că ar fi în stare să... să mă ucidă.

– Atunci, trebuie să ai grijă să nu descopere decât după ce devii în mod legal marchiza de Quorn.

Patrick o luă de mână și o privi în ochi.

– Aceasta e singura modalitate de a ne ajuta, Rocana. La urma urmei, e un fel de răsplată pentru modul îngrozitor în care te-a tratat ducesa. Iar tatăl tău, lordul Leo, ar crede că e o glumă foarte bună!

Rocana se gândi la noaptea trecută pe care și-o petrecuse aproape în întregime cosând. De îndată ce va rămâne singură la castel, ducesa își va pune în practică amenințările și îi va interzice să se apropie de cărți sau de caii ei neprețuiți. În plus, era mai mult decât probabil că mătușa Sophie nu se va sfii să-i tragă câte o palmă, ori de

câte ori va fi nemulțumită de ea. Până acum, singurul lucru care o făcuse să se abțină fusese prezența Carolinei.

Concluzia era clară – dacă va dispărea Caroline de la castel, Rocana va fi bătută de mătușa Sophie. Iar Caroline va fi nefericită dacă va fi obligată să se mărite cu marchizul...

Tânăra își înălță bărbia și-și strânse pumnii.

– Am s-o fac! Dar, Patrick... Trebuie să mă ajuți!

– Știam eu că ai să accepți! exclamă el, triumfător. Mulțumesc, Rocana, mulțumesc din toată inima! După ce ne vom căsători, vei putea să vii la noi, dacă lucrurile nu vor merge bine cu...

– Mi-e teamă! Mi-e teamă să nu vă dezamăgesc, dar mă îngrozește ideea de a mă mărita cu el!

– Sunt de acord că nu pare un bărbat blând, recunoscu Patrick. Dar sunt convins că e un adevărat domn și... nu cred că se poate compara cu ducesa.

Rocana izbucni în râs, dar își dădu seama că era vorba despre viitorul ei soț!

Patrick reveni la probleme concrete.

– În primul rând, trebuie să-mi dai câteva rochii de-ale Carolinei. Trebuie să aibă câteva rochii până o să-și cumpere unele noi.

Rocana îl privi fără să înțeleagă, așa că el îi explică:

– Trusoul ei o să-ți revină ție!

– Dacă totul o să meargă bine, o să plec cu marchizul, murmură ea.

– O să fii soția lui, întări Patrick. Orice s-ar întâmpla, trebuie să insiști să te ia cu el.

Ea trase aer în piept, încercând să se familiarizeze cu această idee.

– Crezi că poți să împachetezi câteva haine pentru Caroline? Trebuie să găsim o scuză ca să le scoți din castel...

Rocana se gândi câteva clipe.

– Toată lumea știe că ea se va întoarce de la Londra cu un trusou complet... Aș putea spune că ducesa mi-a cerut să dau toate rochiile vechi unui orfelinat.

– Grozav! Am să trec mâine seară să le iau. Mai bine noaptea, ca să nu mă vadă nimeni. Să ai grijă!

– Sigur că da. Am să împachetez tot ce-i trebuie Carolinei, promise ea.

– Mai vorbim mâine și o să punem la punct toate detaliile. Până atunci, încearcă să găsești o soluție ca să-ți acoperi ochii în timpul nunții. De fapt, marea problemă este ținuta de călătorie. În plus, trebuie să găsim o explicație pentru absența ta, adică a Rocanei, de la nuntă.

– Nu m-am gândit la asta! exclamă ea.

Un zâmbet apăru pe buzele ei.

– Știu cum vom rezolva problema asta!

– Cum?

– O să mă ajute Nanny. Ea o să-i spună ducesei că nu mă simt bine și nu pot s-o ajut pe Caroline să se îmbrace. Mătușa mi-a spus deja că n-am voie să iau parte la nuntă.

– N-ai voie?!

– Nu. Știi doar că trebuie să fiu invizibilă pentru oaspeții castelului.

– Nu-mi vine să cred că se poartă așa cu tine. Cât de mult mi-ar plăcea să văd chipul ducesei în clipa când va afla că tu ești marchiza de Quorn, și nu Caroline!

– N-aș putea trăi la castel fără scumpa mea verișoară, spuse încet Rocana.

Patrick o strânse din nou de mână, încercând s-o îmbărbăteze.

– N-o să-ți mulțumesc, Rocana. Vreau doar să-ți spun că te consider foarte curajoasă și știu că tatăl tău ar fi mândru de tine.

Sinceritatea lui o impresionă și-i umplu ochii de lacrimi.

– Nu poate fi mai greu decât confruntarea pe care ai avut-o tu cu marchizul în cursă! Iar de data asta, o să câștigăm!

– O să câștigăm! repetă el.

***

În următoarele zile, Rocana și Patrick se întâlniră zilnic și stabiliră planul în cele mai mici amănunte. Ea știa ce trebuie să facă, dar se temea să nu strice totul și să se dea de gol.

Caroline, împreună cu ducesa și Nanny, se întoarse acasă sâmbătă după-amiază. O

singură privire îi fu de-ajuns Rocanei ca să înțeleagă cât de înspăimântată era verișoara ei.

Cele două tinere reușiră să se retragă în camera de studiu.

– Patrick! Ce spune? Ce vrea să facem? întrebă Caroline imediat ce închise ușa.

– Totul e pregătit. O să te aștepte diseară, la nouă și jumătate, lângă grajduri.

Caroline scoase un țipăt de bucurie și bătu din palme.

– Sigur? Ești absolut sigură că o să vină?

– N-am nici o îndoială. Să-ți explic care este planul!

Rocana o ajută să-și desfacă pălăria și pelerina și-i spuse, pe scurt, ce urma să se întâmple a doua zi.

– O să... o să-mi iei locul! Nu-mi vine să cred!

– Patrick a spus că aveți nevoie de timp ca să vă căsătoriți și să plecați cât mai departe. Asta a fost singura soluție ca să câștigăm timp.

– Dar îți dai seama ce faci? O să te măriți cu marchizul!

– Patrick m-a convins că ,este singura cale pentru ca voi doi să fiți fericiți.

– Rocana, îmi pare atât de rău! E un bărbat îngrozitor și-l urăsc! Mi-e frică de el!

– Din punctul meu de vedere, îl prefer pe marchiz în locul mătușii. Patrick mi-a spus asta și îi dau dreptate.

– Patrick are întotdeauna dreptate! Dacă într-adevăr o să te măriți cu marchizul, am să mă rog pentru tine în fiecare zi, tot restul vieții mele.

– Am promis că voi face asta! Sper doar... să-mi vină bine rochia ta de mireasă.

Cele două tinere începură să râdă. Rochia nu avea să fie o problemă, pentru că Rocana era puțin mai suplă decât verișoara ei.

– O să porți voal, nu-i așa? Mă refer la voalul care există în familie de trei generații și pe care l-a purtat și mama ta la nuntă.

Caroline aprobă.

– L-ai pregătit? Pe drum, mama spunea că o să te certe dacă nu te-ai ocupat de el.

– Da, l-am pregătit. Din fericire, dantela e foarte deasă și nu se vede prin el.

– Dar dacă mama vrea să te vadă în dimineața nunții?

– Aici o să avem nevoie de ajutorul lui Nanny.

În timp ce Caroline coborî în salon, la părinții ei, Rocana îi povesti lui Nanny ce aveau de gând. Bătrâna doică nu era de acord, pentru că-și dorea ca puiul ei – cum îi spunea Carolinei – să aibă parte de o nuntă grandioasă, cu un nobil de rang înalt. Cu toate acestea, știa că singurul bărbat lângă care ar fi fost fericită era Patrick.

– În ce bucluc mă băgați! se plânse ea.

– Caroline va avea nevoie de dumneata când o să se întoarcă în Anglia, așa că cel mai bine ar fi să te duci la noua casă a domnului Fairley și s-o aștepți acolo.

– Noua casă?

Rocana îi spuse și ei că Patrick moștenise de la unchiul său o sumă considerabilă și o casă în Oxfordshire. Vestea o bucură nespus pe Nanny. Caroline, în schimb, nu avusese nici o reacție. Pentru ea era mult mai important că în ziua următoare avea să devină soția lui Patrick.

– Cred că va trebui să stăm în străinătate mai multă vreme, șoptise ea, visătoare. Măcar până când vom fi siguri că tata nu va putea anula căsătoria.

– Nu cred că va încerca să facă asta. Îți dai seama ce se va spune despre el și mătușa Sophie?

– Mama o să mă pedepsească și o să încerce să-i facă rău lui Patrick.

Acesta era principalul motiv pentru care cei doi nu trebuia să se întoarcă în Anglia prea curând.

După căderea serii, în timp ce servitorii erau la masă, cele două tinere se strecurară pe scara de serviciu și apoi se grăbiră către grajduri, unde le aștepta Patrick. Avea o trăsură nouă, înaltă, pe care o cumpărase pentru că era cel mai comod mod de a călători.

Servitorul care îl însoțea luă de la Caroline cutia ei de bijuterii și o mică valiză în care tânăra împachetase cu grijă ceea ce avea de gând să poarte în noaptea nunții.

– Majoritatea rochiilor tale sunt la Patrick, îi spusese Rocana mai devreme. I le-am dat eu,

iar servitorilor le-am spus că le-am trimis la un orfelinat, pentru că nu mai ai nevoie de ele.

– Sunteți atât de inteligenți! râsese ea. Mă bucur foarte mult că vei purta toate rochiile mele noi. Mama a plătit pentru ele mai mult decât intenționase.

Când îl văzu pe Patrick, chipul Carolinei se lumină. Îl îmbrățișă și rămase câteva clipe la pieptul lui, apoi se întoarse către Rocana.

– Mulțumesc mult, draga mea. N-aș fi putut face asta fără tine! O să mă rog toată noaptea ca ceremonia de mâine dimineață să meargă ca pe roate.

Rocana privi multă vreme în urma lor, gândindu-se că, orice s-ar întâmpla cu ea, doi tineri la care ținea foarte mult aveau să fie fericiți pentru tot restul vieții.

***

A doua zi, Rocana se trezi devreme, se spălă și-și pieptănă părul blond exact așa cum obișnuia s-o facă verișoara ei. Tocmai terminase când Nanny intră în cameră.

– Eram sigură că te-ai trezit. Totul a mers bine aseară?

– Perfect!

Îi povesti cum decurseseră lucrurile și cât de fericiți erau cei doi îndrăgostiți.

Împreună cu doica, mută toate lucrurile din dormitoul ei în cel al Carolinei. Apoi Nanny încuie dormitorul Rocanei și luă cheia.

– O să-i spun Înălțimii Sale că ești foarte răcită și că nu trebuie să stai în preajma Carolinei, ca să n-o îmbolnăvești și pe ea.

– E foarte bine.

– Poți să mai stai puțin în pat. Îți aduc o ceașcă de ceai, bine? Cred că Înălțimea Sa o să se trezească peste vreo oră, așa că încearcă să te odihnești.

Oricât s-ar fi străduit, nu se putea opri din tremurat. Închise ochii și-și împreună mâinile ca pentru rugăciune.

– Mamă, tată... Voi ați fost atât de fericiți împreună. Vă rog, ajutați-mă și pe mine să fiu fericită. Trebuie să plec din castel, pentru că n-o să cunosc pe nimeni dacă o să fiu obligată să cos

și să muncesc pentru mătușa Sophie. Dacă nu mă pot căsători din dragoste, măcar să fiu prietenă cu marchizul. Doar avem în comun pasiunea pentru cai!

Știa, însă, că acest lucru nu era suficient și că marchizul putea să reacționeze foarte dur când va afla de înșelăciunea pusă la cale.

Nanny se întoarse cu ceaiul și începu să pregătească rochia și podoabele pe care avea să le poarte Rocana. Peste trei sferturi de oră, ducesa intră în cameră.

– Încă nu te-ai ridicat din pat? strigă ea. Hai, e timpul să te îmbraci. Viitorul tău soț ne-a spus foarte clar că nu vrea să întârziem și ar fi o mare greșeală să te opui voinței lui chiar din prima zi.

Rocana nu răspunse și continuă să-și acopere ochii cu batista.

– Și de ce plângi, mă rog? O să arăți...

Nanny se apropie repede de ducesă.

– Pot să vă vorbesc? Afară, dacă se poate.

Ducesa se strâmbă, nemulțumită, dar o urmă pe doică.

– N-o supărați, Înălțimea Voastră, îi spuse ea pe hol. Îi e puțin teamă să plece de acasă, dar o să fie bine. Nu vă fie teamă, o să coboare la timp.

– Dar de ce se poartă așa?

– Necunoscutul sperie întotdeauna și apoi... știți că domnița e foarte sensibilă.

Ducesa își dădu seama că doica avea dreptate.

– Mda... Ai grijă să fie îmbrăcată într-o jumătate de oră, apoi ad-o în camera mea ca să-i pun voalul și coronița.

– N-ați vrea să mă lăsați pe mine să fac asta? Dacă mai plânge ca acum, cred că o să ne înnebunească pe toți!

– N-am văzut-o niciodată așa! exclamă ducesa. Ce e cu comportamentul ăsta prostesc?

– Nu e ușor pentru o tânără domniță să plece de acasă cu un necunoscut...

– Da, bine, cedă ea. Poți să vii să iei voalul și coronița și o să te anunț când plec la biserică.

– Prea bine.

Când Nanny termină de aranjat coronița, Rocana se uită în oglindă și-și dădu seama că

nimeni nu și-ar putea da seama de schimbare. Cu condiția să nu-i vadă ochii, desigur.

Ca și Caroline, Rocana semăna cu frumoasa lady Mary Brunt, de la care preluaseră amândouă numele de Mary. Lady Mary se căsătorise cu vărul ei, cel de optulea conte de Brunt. Acesta luptase în război sub comanda lui Marlborough cu atâta vitejie, încât îi fusese acordat titlul de primul duce de Bruntwick. Lady Mary luptase alături de el pe front și îi erau recunoscute inteligența și curajul. Pentru că era o adevărată legendă în familie, toate cuplurile își botezau prima fată cu numele ei. De aceea, cele două fete fuseseră botezate Mary Caroline, respectiv Mary Rocana.

Rocana se uită în oglindă și se rugă ca voalul să fie destul de des ca să ascundă-i ochii, moșteniți de la mama ei. În acest fel, nici unchiul, nici mătușa, și cu atât mai puțin marchizul, nu vor ști că mireasa nu este Caroline.

– Nu-ți face griji, o sfătui Nanny, conducând-o spre ușă. Oamenii vor vedea ceea ce vor să vadă. Nimeni n-o să știe că sub voalul acesta nu e puiul meu.

– Sper... să ai dreptate.

Ducele o aștepta în holul de la intrare, îmbrăcat în ținută militară și cu toate decorațiile la vedere.

– Hai mai repede! o zori el. Trebuie să ajungem la biserică la nouă și jumătate, adică peste numai trei minute!

Rocana se gândi că marchizului nu-i strica să aștepte, dar nu îndrăzni să spună ceva cu voce tare.

Ducele deschise ușa și o conduse către trăsura care era deja în fața scărilor. Caii erau împodobiți cu flori albe, iar vizitiul era îmbrăcat în haine de sărbătoare.

– Grabă, grabă, se plânse ducele când trăsura se puse în mișcare. Tinerii din ziua de azi vor totul cât mai repede! Mi-ar fi plăcut, draga mea Caroline, să ai o nuntă tradițională, cu o petrecere în toată regula.

Oftă adânc.

– Dar mie nu mi-a cerut nimeni părerea. Mama ta a aranjat totul cu viitorul ei ginere, fără să-i pese de ce cred eu!

Se uită la fiica lui și-i zâmbi.

– O să-mi fie dor de tine, Caroline. Ai fost un copil cuminte! Dar mă bucur că te măriți cu un bărbat care are o poziție atât de importantă în societate. Recunosc, e un bărbat dificil și cred că nu va fi un soț foarte docil. Dar... e un gentleman în toată puterea cuvântului și nu se va purta urât cu tine. Totul e să nu-ți vâri nasul în treburile lui! Toți bărbații au micile lor secrete, iar Quorn nu face excepție. Ba, din contră!

Ducele râse de parcă ar fi spus o glumă bună.

– Gata, am ajuns. Să nu mai plângi! Bărbaților nu le plac femeile care plâng.

Coborî din trăsură și apoi o ajută pe cea pe care o credea fiica lui. Rocana nu se grăbi. Luă buchetul de flori albe și apoi îl luă de braț pe unchiul său. Merseră alături pe aleea care ducea spre biserică și pe marginea căreia se adunaseră sătenii. Nu-și ridică privirea, dar le auzi exclamațiile și urările:

– Ce frumoasă e!

– Mult noroc, milady!

– Să fie într-un ceas bun!

Intrară în biserică, unde așteptau rudele și prietenii apropiați care locuiau în vecinătate.

– Am înnebunit! își spuse ea în gând. Oare nu fac o greșeală?

Îi trecu prin minte să arunce buchetul și să părăsească biserica în fugă, dar își dădu seama că va deveni prizonieră în castelul mătușii ei. Nimeni n-ar putea-o scăpa de răzbunarea acesteia.

– Marchizul nu poate fi atât de îngrozitor! se încurajă ea.

Preotul le făcu semn să se apropie și să se ia de mână. Cineva îi luă buchetul, apoi marchizul o prinse de mână.

– Eu, Titus Alexander Mark, îl auzi ea, te iau de soție pe tine, Mary Caroline, la bine și la rău...

Apoi preotul se întoarse către ea.

– Eu, Mary Caroline..., începu el.

Rocana trase adânc aer în piept.

– Eu, Mary...

Următorul cuvânt îl rosti atât de încet, încât nimeni nu-l auzi.

– te iau de soț pe tine, Titus Alexander Mark...

Apoi simți inelul pe deget și înțelese că totul se terminase. Era căsătorită și, după cum spusese preotul, nici un om nu putea dezlega ceea ce unise Dumnezeu.

Marchizul semnă în registru, iar ea îl imită. Își ridicase voalul atât de puțin, că era o adevărată minune faptul că văzuse unde să semneze.

La brațul soțului ei și în acordurile marșului nupțial cântat la orgă, Rocana ieși din biserică. Sătenii le pregătiseră o ploaie de petale de trandafiri și orez, iar marchizul grăbi pasul către trăsură. În timpul ceremoniei, trăsura fusese deschisă, așa că acum se vedeau nevoiți să le facă semn cu mâna supușilor entuziaști care îi însoțiră până la castel. Pentru Rocana, acest lucru era o adevărată binecuvântare, pentru că nu se simțea în stare să discute cu marchizul.

Când ajunse în dormitorul ei, urmată de Nanny, își dădu seama că nu schimbase nici un cuvânt cu soțul ei.

– A fost bine?

În loc de răspuns, Rocana îi arătă inelul de aur care strălucea pe inelarul mâinii stângi.

– Slavă Domnului! M-am rugat ca Dumnezeu să te ajute!

– Acum trebuie să plec de aici fără ca mătușa Sophie să-și dea seama de înșelăciune.

– Nu cred că o să vină aici. Hai, schimbă-te!

Cu o seară în urmă, când făcuseră bagajele, Nanny și Rocana găsiseră în trusoul Carolinei o pălărie modernă, cu borul lat și voal, perfectă pentru a-i ascunde chipul proaspetei mirese. Era în avantajul ei faptul că nu era înaltă. Avea doar 1,65 metri și, ca și Caroline, îi venea marchizului până la umeri.

– Trebuie să cobor în ultima clipă, ca să urc direct în trăsură.

– Cred că n-o să mai dureze mult și marchizul o să te cheme. Doar se grăbește, nu?

Rocana se schimbă cu un costum albastru foarte elegant.

Un servitor bătu la ușă:

– Înălțimea Sa Marchizul vă anunță că trebuie să plecați în câteva minute.

– Mulțumim, răspunse Nanny.

Apoi îi zâmbi Rocanei.

– Poftim batista, draga mea. Dacă vine cumva ducesa, am să-i spun că plângi din nou.

– Chiar asta îmi vine să fac.

– Să nu îndrăznești! Păstrează-ți cumpătul! Și adu-ți aminte – cu cât descoperă mai târziu cu cine s-a însurat, cu atât mai bine va fi pentru puiul meu.

– N-am uitat, zâmbi Rocana. Dar mi-e puțin teamă de momentul în care o să mă acuze de înșelăciune. Cine știe ce cuvinte grele o să-mi spună!

Se uită la bătrâna doică și-i păru rău că va rămâne să înfrunte furia ducesei. Dar putea să plece și să se ducă la noua casă a scumpei ei Caroline.

Se auzi din nou o bătaie în ușă.

– Înălțimea Sa e în hol, iar caii sunt pregătiți, milady.

Mai așteptă câteva minute, gândindu-se că marchizul își va pierde răbdarea și va urca în trăsură. Când coborî, văzu că presupunerea ei se dovedise corectă. Se îndreptă spre unchiul și mătușa ei, acoperindu-și ochii cu batista.

– La revedere, draga mea, îi spuse ducesa. Și nu mai plânge. N-ai nici un motiv!

Rocana dădu din cap și nu spuse nici un cuvânt. Urcă în trăsură și... la drum!

Nu-i venea să creadă că planul lor funcționase perfect. Știa că, pe parcursul călătoriei, va fi nevoită să discute cu el, dar se baza pe faptul că nu cunoștea foarte bine vocea Carolinei.

– Cred că se cuvine să-mi cer scuze pentru graba cu care s-a organizat nunta. Ar fi fost mult mai simplu dacă mama ta ar fi acceptat să facem nunta ieri.

– Sunt foarte mulțumită... de cum au decurs lucrurile, spuse ea încet.

– Oare? Credeam că toate femeile își doresc o nuntă mare, cu domnișoare de onoare, trenă, petrecere ca-n povești.

– Da, așa se întâmplă de obicei. Dar acum... cred că aș fi avut o mare dezamăgire.

– Dezamăgire? întrebă el, nelămurit.

– Femeile din comunitatea noastră m-ar fi privit cu invidie și gelozie, având în vedere că m-am căsătorit cu un bărbat atât de important.

Marchizul rămase tăcut câteva clipe.

– Nu m-am gândit niciodată la această chestiune din punctul de vedere al unei femei, recunoscu el. În ce mă privește, nu-mi place deloc să strâng mâinile unor bărbați necunoscuți și să ascult urări formale, lipsite de sinceritate.

Rocana izbucni în râs. Marchizul se întoarse brusc către ea și-o privi atent. Din fericire, voalul nu-i dezvăluia chipul, dar își spuse că trebuia să fie mai atentă.

Simțea, însă, că nu-i mai era teamă de momentul în care el va afla adevărul. O bucura faptul că putea discuta deschis, liber, despre orice subiect, așa cum obișnuia să facă adeseori cu părinții ei. Îi lipsea seriozitatea mamei ei și duelurile verbale pe care le avea cu lordul Leo. Ei o învățaseră să-și pună întrebări, să caute răspunsuri, să poarte discuții interesante.

– M-am întrebat adeseori de ce m-ai cerut în căsătorie, zise Rocana. Când am fost la Londra, am auzit că nu vrei să te însori.

Marchizul nu răspunse.

– Când am făcut cunoștință, la Almack, și am dansat împreună... am avut impresia că nu-ți place să-ți pierzi timpul cu o debutantă.

Rocana își aminti că verișoara ei îi spusese toate aceste amănunte. Marchizul părea că nu se simte în largul lui, dar ea își spuse că merita din plin acest lucru! Graba cu care ceruse să fie organizată nunta era o adevărată insultă!

Nu numai că e înspăimântător, își spuse ea. Dar e și foarte egoist!

– Nu mi-ai spus de ce trebuie să ajungi în Franța atât de repede. Cred că e vorba de ceva foarte important.

– Așa e, spuse el scurt.

Rocana se întrebă dacă avea legătură cu o doamnă roșcată cu ochii verzi. Sau poate că era vorba de o alta...

Capitolul 5

Călătoriră cu viteză mare timp de două ore, apoi se opriră în curtea unui han, loc unde se schimbau caii de la trăsură.

– O să stăm aici exact douăsprezece minute, o anunță el.

Rocana zâmbi în sinea ei, dar se hotărî să-i facă pe plac. Cu cât ajungeau mai departe fără să afle adevărata ei identitate, cu atât mai bine era pentru Caroline. Avu ocazia să se răcorească și să bea un pahar de șampanie, după care își reluară drumul.

Ajunseră la Dover, în port, iar Rocana rămase impresionată de mărimea și eleganța vasului.

– A sosit bagajul? îl întrebă marchizul pe căpitan.

– Acum jumătate de oră, milord.

– Bun! Atunci, la drum, căpitane Bateson!

– Am înțeles!

În timpul discuției celor doi, un bărbat mic se apropie de ea și o invită să coboare în cabină.

– M-am gândit că aveți nevoie de o baie, zise el.

– Mulțumesc foarte mult.

Câteva lucruri erau deja despachetate din valiza ei, inclusiv o frumoasă rochie de seară care făcea parte, de fapt, din trusoul Carolinei.

Cabina era foarte mare și, pentru o clipă, se înspăimântă la gândul că va trebui să o împartă cu marchizul. Întârzie cât putu de mult în baie și, fără să se schimbe, se strecură în pat. Cu toate că nu dormise aproape deloc în noaptea trecută și era foarte obosită din pricina drumului lung, Rocana simțea că somnul nu-i dădea târcoale.

O să stau puțin întinsă, își spuse ea.

Patul confortabil și legănatul ușor al valurilor o făcură să piardă noțiunea timpului.

***

Rocana se agită în pat și-și dădu seama că cineva trăgea draperiile. Deschise ochii și se uită mirată în jurul ei. Oare unde era? Își aminti că era pe vasul marchizului și observă că nu se mișcau.

– E dimineață!

– Da, milady, o aprobă valetul. Ați dormit toată noaptea!

Atunci, își aminti tot ce se întâmplase în ziua precedentă.

– Am traversat canalul?

– Mai repede ca oricând, spuse el, mândru de performanțele stăpânului său. Înălțimea Sa vă transmite complimentele sale și vă anunță că ar vrea să plecați peste o oră. Trăsura e pregătită.

Valetul se îndreptă spre ușă.

– Am să vă aduc micul dejun.

Se întoarse repede cu o tavă pe care o puse lângă pat. Rocana își dădu seama că-i era foarte foame și se întrebă cum reacționase marchizul când fusese nevoit să cineze singur.

În timp ce mânca, se gândi că aceeași grabă teribilă va caracteriza călătoria și în cea de-a doua zi a vieții ei de femeie măritată. Era clar că marchizul voia să ajungă cât mai repede la Paris, așa că ar fi fost mai bine să amâne discuția hotărâtoare până când vor fi în capitala Franței.

Valetul îi pregăti hainele și îi dădu o eșarfă.

– Cred că v-ar fi de folos. Drumurile din Franța sunt foarte prăfuite și astăzi vântul bate destul de tare.

Rocana îi mulțumi și-și legă eșarfa peste pălărie. În felul acesta, chipul ei era și mai bine ascuns de privirile marchizului.

După ce trecură de Calais, observă că drumul mergea drept și traficul era mult mai redus decât în Anglia. Ca și în ziua precedentă, avu parte de un prânz frugal, într-un loc în care marchizul înlocui armăsarii cu alții, odihniți, și nu schimbă prea multe cuvinte cu el.

Când văzu prima clădire înaltă a Parisului, își dădu seama că era foarte obosită. Mult prea

obosită ca să poată discuta cu el despre ceva atât de important ca înșelăciunea pe care o pusese la caLe împreună cu verișoara ei.

Am să vorbesc cu el mâine, hotărî ea. Astăzi nu sunt în stare!

Imediat după ce opri în fața unei case înalte, impunătoare, marchizul își scoase din buzunar ceasul de aur.

– Unsprezece ore și zece minute!

Ea înțelese că era extrem de satisfăcut de rezultatul obținut.

– Care e recordul?

– Douăsprezece ore!

Un valet îmbrăcat într-o livrea foarte elegantă le ieși în întâmpinare și o conduse pe Γ ɔcana în dormitorul principal, aflat la etaj.

– Aceasta este reședința marchizului? îl întrebă ea.

– Înălțimea Sa a cumpărat-o acum trei ani, de la ducele de Greville. Noi am rămas în continuare să lucrăm aici și ne bucurăm că suntem în serviciul Înălțimii Sale.

Camera era foarte elegantă, cu tavanul pictat și pereții acoperiți cu mătase albă și albastră. Dar era atât de obosită, încât simțea că ar fi dormit și într-o căpiță de fân!

În garderobă, o tânără desfăcea bagajele Rocanei.

– Ea este Marie, va fi camerista dumneavoastră. Sper să fiți mulțumită de ea.

– Sunt sigură că da, zâmbi Rocana. Sunt foarte obosită, Marie, și aș vrea să mă duc la culcare cât mai repede.

Fără să-și dea seama, vorbise franțuzește.

– Milady vorbește ca o adevărată pariziană!

– Mersi.

Era cât pe ce să adauge că era pe jumătate franțuzoaică, dar se opri la timp. Dacă marchizul ar fi aflat, ar fi fost foarte surprins.

Se întoarse către valet.

– Te rog să-i transmiți soțului meu că regret nespus, dar nu pot să cobor la cină. Drumul a fost lung și sunt foarte obosită.

– Sunt sigur că *monsieur* va înțelege.

După ce valetul plecă, Marie o ajută să se dezbrace, după care Rocana se duse la culcare.

Când se trezi, văzu că soarele era pe cer. Tocmai se ridicase din pat și trăsese draperiile, când Marie intră în cameră.

– Ați dormit bine, *madame*?

– Foarte bine. Cât e ceasul?

– Aproape miezul zilei.

– Nu se poate! N-am dormit atât de mult niciodată!

Dar nici n-am făcut un drum atât de lung, completă ea în gând.

– Unde e *monsieur*?

– Înălțimea Sa a plecat, *madame*, și mi-a spus că, din păcate, o să se întoarcă spre seară.

Rocana nu spuse nimic, așa că Marie continuă:

– A spus să vă simțiți ca acasă, iar trăsura vă stă la dipoziție, dacă doriți.

– Nu... Aș vrea să mă odihnesc și să citesc ceva.

– Am să vă aduc niște ziare, se oferi Marie. Sau poate doriți să vă alegeți o carte din budoar...

Îi spuse unde era încăperea respectivă, apoi plecă. Rocana sări imediat din pat și găsi foarte

ușor o cameră la fel de elegantă ca dormitorul ei și împodobită cu tablouri semnate de pictori faimoși. Spre bucuria ei, găsi câteva cărți despre care vorbise, în copilărie, cu mama ei, dar pe care nu le găsise în Anglia.

Își petrecu următoarele ore citind și pierdu noțiunea timpului. Marie intră la un moment dat în cameră.

– Am un mesaj de la Înălțimea Sa, *madame*. Vă transmite că a fost reținut și că va veni acasă mai târziu, la cină. Vă roagă să-l înțelegeți și să coborâți la cină la șapte și jumătate.

Cu o oră înainte de cină, Marie îi pregăti baia. La șapte fără un sfert, o anunță că marchizul se întorsese acasă. Răutăcioasă, Rocana se gândi dacă doamna pentru care soțul ei se grăbise atât de tare era la fel de frumoasă ca cea roșcată, cu ochii verzi. Dar alungă repede această idee, spunându-și că o mireasă n-ar trebui să gândească așa.

Ce mireasă! își spuse ea. Și ce lună de miere!

Ca să-și facă puțin curaj, Rocana alese să se îmbrace cu cea mai frumoasă rochie pe care

ducesa o cumpărase pentru Caroline. Era albă, strânsă pe talie și îi dezgolea umerii. Marie îi aranjă părul și insistă să poarte o coroniță, imitație de diamante. Oare marchizul va observa că nu diamantele erau false? Sigur, Caroline avea o coroniță adevărată...

Dacă marchizul se va înfuria atât de tare când va afla adevărul, încât s-o dea afară, n-ar avea nici un ban și n-ar putea să vândă nimic ca să facă rost de bani. Dar își dădu seama că nu era în avantajul lui să provoace un scandal.

Totuși, ultima soluție o reprezenta familia mamei ei. Nu luase niciodată legătura cu rudele ei. Atunci când îi murise mama, Rocana dorise să-i anunțe, dar ducesa se împotrivise să le scrie unor „dușmani ai țării"

Trase aer în piept și coborî, foarte încet, scările.

Marchizul o aștepta în salon.

– Bună seara, Caroline. Știu că trebuie să-mi cer scuze pentru întârziere, dar sper că ai profitat de acest răgaz ca să te odihnești. Avem multe de vorbit, dar sper să fii de acord ca, mai întâi, să bem pentru fericirea noastră.

Turnă șampanie în două cupe, apoi îi dădu una Rocanei. Când privirile lor se întâlniră, marchizul încremeni.

– Tu nu ești Caroline!

Vocea lui era sugrumată de emoție și de furie în egală măsură.

– Nu.

– Atunci... cine ești?

– Sunt... soția dumitale.

Marchizul respiră adânc.

– Ești fata pe care am întâlnit-o la grajduri. Tu l-ai îmblânzit pe Vulcan!

– Da. Eu sunt Rocana.

– Și spui că ești soția mea?!

– D-da.

El o privi câteva clipe în tăcere.

– Ce se întâmplă aici? strigă el cu putere. Cum îndrăznești să-i iei locul Carolinei?

Degetele ei se încordară în jurul paharului de șampanie.

– Caroline era... îndrăgostită de altcineva.

– Și de ce nu mi s-a spus acest lucru?

– Părinții ei au insistat să... se mărite cu dumneata.

Marchizul goli dintr-o suflare cupa de șampanie.

– Cred, dragă Rocana, că ai multe explicații de dat!

– Pot să stau jos?

Făcu un gest cu mâna, iar Rocana se așeză pe canapea. Încercă să găsească vorbele potrivite, dar înțelese că marchizul era nerăbdător.

– Caroline a... fugit cu bărbatul pe care-l iubește. Era obligatoriu să aibă cât mai mult timp la dispoziție, așa că am hotărât să-i iau locul.

– Să-i iei locul și să devii soția mea! tună el. Înțeleg că totul e legal, nu?

– Cred că da.

– Jurământul din biserică a fost făcut sub numele de Mary. Mi-aduc aminte perfect!

– Am fost botezată Mary Rocana.

– Semeni destul de bine cu Caroline. Sunteți rude?

– Da. Mai precis, suntem verișoare.

– Îmi amintesc că mi-ai spus că numele tău de familie este Brunt. Dar n-ai vrut să-mi spui mai multe. Care e misterul?

– Misterul? E foarte simplu – ducesa i-a urât din toată inima pe tatăl și pe mama mea.

El pufni neîncrezător.

– Da, e destul de plauzibil. Dar cred că adevăratul motiv este altul – ai vrut să devii marchiză!

Rocana înălță bărbia, trufașă.

– Nu e deloc adevărat! Patrick m-a convins că aceasta este singura cale pentru ca el și Caroline să-și ducă la bun sfârșit planul. A fost nevoie de asta, pentru că s-a întors de la Londra numai cu câteva ore înainte de nuntă.

Marchizul o privi suspicios.

– Dacă s-ar fi întors la mijlocul săptămânii, ar fi putut fugi vineri sau sâmbătă. Iar eu n-aș mai fi fost obligată să iau locul Carolinei!

– Dar nu te-ai opus prea tare!

– Să fiu sinceră, aceasta a fost ocazia perfectă ca să scap de închisoarea în care mă ținea mătușa mea! Eram tratată ca o biată servitoare!

– Și te aștepți să cred asta?

– Ăsta e adevărul, indiferent ce crezi.

– Adică ai avut de ales între două rele, nu? Iar eu am reprezentat răul mai mic!

– Da, cred că poți să spui asta. Te sigur, milord, că nu aveam de gând să mă mărit cu dumneata... în alte condiții.

– De ce nu?

– Pentru că inspiri teamă și... ești foarte egoist.

– Egoist? repetă el.

– Da! Ai decis să te însori cu verișoara mea pentru motive pe care numai dumneata le cunoști. Nu te-a interesat părerea ei și ai presupus că va fi la fel de încântată ca mama ei, ducesa!

Marchizul nu se așteptase la așa ceva.

– Acum, că mă gândesc mai bine... cred că ai dreptate.

– E de neiertat modul cum te-ai purtat cu ea. Să nu i se permită să-și spună părerea!

– Dar căsătoriile din înalta societate sunt aranjate, nu? încercă el să se scuze. Credeam că tinerele se bucură și acceptă soțul cu cea mai înaltă poziție!

Rocana începu să râdă.

– Tinerele se transformă în femei. Nu cred că te-ai fi purtat atât de inuman cu femeile pe care le curtezi la Londra.

Marchizul își mai turnă o cupă de șampanie. Se uită spre Rocana, dar văzu că paharul acesteia era pe trei sferturi plin.

– Ce-i de făcut acum? întrebă el.

– Ar trebui să-l anunți pe duce că... te-ai căsătorit cu altă mireasă.

– Crezi că el n-a aflat?

– S-ar putea ca cei de la castel să se întrebe unde sunt, dar nu cred că se vor gândi că ne-am inversat rolurile.

– Și ce-o să pățești?

Rocana ridică din umeri.

– Ducesa ar fi absolut încântată să scape de mine, dar i s-ar părea ciudat că am dispărut fără să iau cu mine bani, haine sau măcar unul dintre cai.

– Chiar crezi că ducesa te urăște? Dar de ce?

– Răspunsul e foarte simplu – tatăl meu a murit lăsând multe datorii în urma lui, iar mama era franțuzoaică.

– Franțuzoaică? Acum înțeleg de unde ai moștenit ochii... Ai spus că ești verișoara Carolinei, nu? Asta înseamnă că ești fiica lordului Leo.

– L-ai cunoscut pe tata?

– L-am admirat foarte mult, răspunse marchizul. Era un călăreț desăvârșit. Acum am înțeles de la cine ai învățat să te porți atât de bine cu caii.

– Avem ceva în comun, zâmbi ea timid.

Marchizul o privi fix.

– Ai de gând să pretinzi în continuare că ești soția mea?

– Dar nu pretind nimic! Noi suntem căsătoriți și, chiar dacă nu-ți convine, totul e absolut legal! Nu cred că ai ce face...

Puse cupa de șampanie pe masă și se întoarse cu spatele la ea.

– Sunt furios și uimit în egală măsură. Tu și Caroline m-ați făcut să par un prost și nu-mi place deloc asta!

– Singura modalitate de a evita situația e să spui că... te-ai căsătorit cu mine deliberat. Pentru că așa ai dorit dumneata!

– De ce să spun asta?

– Ca să-ţi salvezi imaginea.

Era o idee care apăruse în ultimul moment în mintea Rocanei, dar era foarte logică.

– Ai putea să spui, continuă ea, că verişoara mea ţi-a mărturisit că era îndrăgostită de Patrick Fairley şi ţi-a cerut ajutorul pentru ca părinţii ei să nu le interzică să-l mai vadă vreodată.

Rocana vorbea încet, de parcă ar fi povestit tablouri care se succedau în faţa ochilor ei.

– Ceea ce nu ştia nimeni era că ne-am cunoscut din întâmplare înainte de cursă şi ne-am îndrăgostit la prima vedere.

Îl aruncă o privire scurtă.

– Atunci ne-a venit ideea ca eu să-i iau locul Carolinei la biserică, pentru ca ea să poată fugi. Aşa se explică şi graba cu care ai vrut să se organizeze nunta – n-ai dorit o petrecere pentru ca nimeni să nu mă recunoască.

Marchizul o privi cu atenţie, apoi îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

– Nu pot să cred! Nu, nu mi se întâmplă aşa ceva! Cred că visez!

– Și eu am crezut același lucru. Eram sigură că planul acesta se va dovedi un eșec!

– Și crezi că cineva o să creadă povestea asta care pare desprinsă din „O mie și una de nopți"?

– Dar ce ai făcut dumneata a fost credibil? Să vrei să te însori cu o fată pe care ai văzut-o doar de trei ori? Și apoi să dobori recordul de viteză pe traseul Anglia – Paris în ceea ce ar fi trebuit să fie „o lună de miere romantică"?

Marchizul râse din nou.

– Ar fi trebuit să-ți spun că mă grăbeam foarte tare.

– Recunosc că eram foarte curioasă cu privire la motivele pentru care logodna a fost atât de scurtă și a trebuit să te însori atât de repede.

Expresia lui se schimbă, ca și când n-ar fi vrut să discute despre acest subiect.

Masa fu anunțată, iar marchizul îi oferi brațul și o conduse pe Rocana în sufragerie.

– Ce drăguț! exclamă ea când văzu că în centrul mesei trona o vază cu orhidee verzi.

– Poate nu e cea mai potrivită culoare pentru o mireasă, se scuză el. Dar am sperat că vei aprecia mai mult niște flori din serele mele decât obișnuitele garoafe albe.

– Din contră, cred că această culoare e mai nimerită.

– Vrei să-mi spui că nu-mi poartă noroc? Te înșeli. Verdele este una din culorile mele de concurs; cea de-a doua este negrul.

– În cazul ăsta, chiar că-ți poartă noroc!

– Nu mă plâng, spuse el, chiar dacă nu am reușit să-l înving pe acel tânăr în cursa de la castel. Parcă ai spus că-l cheamă Patrick Fairley, nu?

– M-am rugat din toată inima să câștige el. Avea nevoie de încredere în sine!

– Acum înțeleg de ce și-a dorit atât de mult să mă învingă.

– A fost o cursă foarte frumoasă, dar n-am crezut nici o clipă că Patrick are, cu adevărat, vreo șansă să te învingă. Acum, însă, a câștigat într-o cursă mult mai importantă. Sper că o să dai dovadă de fairplay și o să-i urezi noroc.

Rocana ridică paharul și toastă:

– Pentru Patrick, care a câștigat trofeul vieții lui, deși soarta îi era potrivnică!

Marchizul ridică paharul și bău.

– Cred că ar trebui să toastezi și pentru mine. Dar poate mai târziu...

Rocana se gândi că se referea la faptul că o câștigase pe ea și roși puternic. Cum putea să fie atât de cinic?

– Sper să-mi spui de ce trebuia să ajungi atât de repede la Paris, schimbă ea subiectul de discuție.

– Explicația e foarte simplă – prințul regent m-a rugat să cumpăr în numele său cinci tablouri extrem de valoroase. Astăzi era ultima zi în care puteam face asta, pentru că mâine vor fi scoase la licitație.

– Tablouri! exclamă ea. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva!

– Dar despre ce credeai că e vorba?

Rocana ezită o clipă, dar apoi își ridică bărbia.

– Am fost sigură că are legătură cu... o femeie.

‚Marchizul o privi cu duritate, de parcă nu s-ar fi așteptat să-i spună așa ceva.

– Din câte văd, Rocana, nu ești deloc lipsită de experiență, așa cum ar trebui să fie o debutantă.

– Îmi pare rău dacă te dezamăgesc, replică ea. Dar eu nu mi-am făcut intrarea în societate ca debutantă și... sunt mai mare decât Caroline. Am nouăsprezece ani!

– Și ai acumulat experiență în anul acela, nu?

Era clar că marchizul râdea de ea.

– Toată experiența mea provine în întregime din cărți. De când sunt la castel, nu mi s-a permis să fac cunoștință cu nimeni. Absolut cu nimeni!

Vocea ei se frânse.

– De când au murit părinții mei, am fost umilită, pedepsită, izolată. Poate că acum sunt exuberantă, dar simt că am început să trăiesc. Crezi ce vrei, dar să știi că spun întotdeauna adevărul.

– Mai puțin atunci când te dai drept Caroline.

– Toate regulile au excepții.

– Știi ce cred, Rocana? Că ești ori foarte inteligentă, ori foarte proastă. Abia aștept să aflu adevărul despre tine.

După ce servitorii strânseră masa, iar ei doi rămaseră singuri, Rocana îi spuse:

– Să știi că nu te mint deloc atunci când spun că verișoara mea era îngrozită de dumneata și te ura. Și eu sunt puțin speriată, dar nu te urăsc. Cred, doar, că ești un bărbat foarte neobișnuit și dificil. În drum spre biserică, unchiul mi-a spus că ești un om dificil și ar trebui să fac tot ceea ce-mi spui.

– Și așa ai să faci?

– Depinde ce-mi ceri, răspunse ea. Am văzut în ultimele zile că ești foarte eficient, că plănuiești totul până la cel mai mic detaliu...

– Mi-ai spus de câteva ori că inspir teamă. Chiar așa e?

– În mod sigur ești conștient de faptul că lumea e înspăimântată de dumneata. Mă rog, cu excepția femeilor frumoase care încearcă să te seducă. Cei trei îngrijitori cu care am vorbit la grajduri mi-au spus că le e foarte frică de dumneata.

Marchizul o privi fix.

– Știu că sunt eficient, vreau ca totul în jurul meu să fie în perfectă ordine, dar îmi place să cred că oamenii mă ascultă pentru că mă respectă, nu pentru că se tem de mine.

– Adică vrei să te admire, chiar dacă nu sunt de acord cu deciziile dumitale.

– Ce știi tu despre mine? întrebă el. Ai spus că ai fost izolată la castel. Ai auzit vorbindu-se de mine înainte s-o cunosc pe Caroline?

– Sigur că da. Am auzit de succesul de la cursele de cai, de duelurile pe care le-ai câștigat și de numeroasele aventuri amoroase pe care le-ai avut.

Tresări când marchizul bătu puternic cu pumnul în masă. Abia atunci își dădu seama că-i vorbise liber, așa cum obișnuia să vorbească părinților ei.

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? Ce știi tu despre viața mea?

Rocana făcu ochii mari, tulburată de șuvoiul de cuvinte.

– Îmi... îmi pare rău. Nu m-am gândit... a fost foarte urât din partea mea.

– Acum te-ai speriat cu adevărat, nu? întrebă el pe un ton mai blând. Am greșit! Ai fost sinceră cu mine și îți mulțumesc. Nu se întâmplă prea des!

– A fost urât din partea mea, repetă ea. N-am mai fost niciodată în situația asta. E prima oară când... stau singură cu un bărbat.

Pe neașteptate, marchizul întinse mâna către ea.

– Iartă-mă. M-ai luat prin surprindere și am uitat cât ești de tânără.

Rocana își strecură palma subțire în palma lui. El o strânse ușor, iar Rocana simți o căldură în tot corpul, așa cum simțise în biserică, atunci când o luase de mână.

– Trebuie să facem un pact, Rocana.

– Un... pact?

– Da. Trebuie să promitem că vorbim deschis, fără să ne supărăm. O să încercăm să facem tot ce se poate pentru ca mariajul acesta ciudat să funcționeze.

Capitolul 6

Rocana și marchizul se mutară în salon. El se așeză confortabil într-un fotoliu, în timp ce ea, fără să se gândească, se așeză pe covorul din fața șemineului. Obișnuia să facă acest lucru când era micuță, cu părinții ei și mai târziu la castel, când stătea de vorbă cu verișoara ei.

În ciuda poziției neconvenționale, marchizul nu spuse nimic. Se mulțumi să-i admire părul blond în care coronița sclipea ca boabele de rouă în lumina soarelui.

– Hai să vorbim serios despre noi, spuse el.

– Păi... credeam că asta am făcut până acum.

– Trebuie să hotărâm lucruri foarte importante. În primul rând, când vrei să luăm legătura cu unchiul și mătușa ta.

Rocana scoase un strigăt slab.

– Încă nu! Te rog... încă nu. Vreau să fiu absolut singură că Patrick și Caroline sunt bine și...

– Și?

Ea ezită, căutându-și cuvintele potrivite.

– Mă întrebam dacă... ești sigur că... vrei să rămân în continuare soția dumitale?

– Și dacă nu? întrebă el. Ce-ai să faci?

– Nu știu... Pentru că nu am nici un ban... aș fi nevoită să-ți cer o sumă care să-mi permită să mă ascund. Nu trebuie să mă găsească mătușa Sophie. N-aș suporta să mă întorc la castel, știind că o să mă pedepsească pentru că v-am înșelat. Pe ea și... pe dumneata.

– Trebuie să facem tot posibilul să nu se întâmple asta, spuse el hotărât. Am vorbit serios când am spus că-mi doresc ca mariajul ăsta să meárgă.

– Serios? Vorbești serios?

– Rareori spun lucruri pe care nu le cred. Recunosc că, la început, m-am gândit cum să ies din această situație, dar mi-am dat seama că nu pot face asta fără să provoc un scandal imens.

– Eram sigură că n-o să-ți placă situația!

– Da, nu mi-ar plăcea deloc. Așa că o să facem cum ai sugerat tu și o să spun că m-am căsătorit cu tine pentru că așa am vrut.

Ochii Rocanei se luminară.

– Ar fi grozav... pentru Caroline. În felul acesta, părinții ei nu vor mai încerca să anuleze căsătoria ei cu Patrick.

– Bun! Acum... cum rămâne cu noi?

– Ai fost atât de bun, spuse ea după câteva clipe de pauză. O să încerc să... te deranjez cât mai puțin.

– Ce vrei să spui?

– Știu că iubești pe... altcineva și e normal să petreci... cât mai mult timp cu ea.

– Cine ți-a spus că sunt îndrăgostit de altcineva? întrebă el, mânios.

Vocea ei tremură puțin.

– Când era la Londra, mai multe persoane i-au spus Carolinei că te însori atât de repede pentru că ai o relație cu o femeie frumoasă, roșcată, cu ochii verzi. Au zis că... relația voastră poate provoca un incident diplomatic și... soluția este să te însori.

Când îl privi, înțelese că marchizul era teribil de furios. Dar trebuia să fie sinceră cu el, doar așa cerea pactul.

– De aceea, vreau să știi că ești liber să faci ce vrei... că poți să fii singur cu doamna respectivă. Sper ca, în timp, să devenim prieteni.

– Nu este genul de căsătorie la care visam eu.

Rocana se încruntă.

– Doar nu crezi că... putem fi soț și soție în adevăratul sens al cuvântului.

– De ce nu?

– Nu... nu știu ce înseamnă să faci dragoste, dar cred că pentru Caroline, care-l iubește pe Patrick, trebuie să fie minunat! Însă noi... noi nu ne iubim, așa că nu putem face asta!

– Dar suntem căsătoriți, Rocana! spuse repede marchizul.

– Din punctul tău de vedere, e o greșeală. Iar eu... sunt încântată de caii tăi, de tablourile tale... dar nu mă atragi.

– Am stabilit să fim sinceri, dar nici chiar așa!

– Te rog, înțelege-mă. Nu vreau să fiu nepoliticoasă sau dificilă, dar... căsătoria asta nu seamănă deloc cu cea la care visam eu de mică.

– Voiai să fii îndrăgostită, nu? Orice mireasă își dorește asta!

– Normal! ridică ea tonul. Nu se poate altfel! Nimeni nu poate forța o tânără să se mărite cu un bărbat numai pentru că are bani și o poziție importantă.

– Și totuși, te-ai măritat cu mine, ca s-o salvezi pe Caroline.

– Da, ți-am explicat.

– Și atunci... nu crezi că-mi ești datoare?

Rocana îl privi, nedumerită.

– Ți-am spus că sunt recunoscătoare. Nu știu ce altceva să fac...

– Și dacă ți-aș spune că-mi doresc o căsnicie normală, așa cum intenționam să am cu verișoara ta? Tu ești soția mea din toate punctele de vedere!

Ea se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră cu pași mari. Se opri în fața ferestrei și rămase privind în zare, fără să spună nimic.

– Te gândești să fugi de aici? întrebă el.

– Nu am unde să mă duc.

– Atunci, îți sugerez să rămâi. O să o luăm ușor, începând cu tablourile și caii, și-o să vedem unde ajungem.

Rocana se întoarse către el.

– Serios?

Ochii ei străluceau ca stelele care începuseră să apară pe cer.

– Mă răzgândesc foarte greu, Rocana, dar tu ești foarte convingătoare. Nu e vorba numai de ce spui, dar și de ceea ce gândești.

– Adică... poți să-mi citești gândurile?

– Ochii tăi sunt foarte expresivi.

– Mă bucur dacă te-au convins că am dreptate.

– N-am spus că ai dreptate, o contrazise el. Am spus că sunt de acord cu ce vrei să facem.

– Mulțumesc. Îți sunt profund recunoscătoare.

Vorbiră despre lucruri mărunte, fără importanță până spre miezul nopții, când Rocana spuse:

– Ar trebui să mă duc la culcare. Sunt atâtea lucruri despre care aș vrea să vorbesc cu tine...

– Da, du-te la culcare. Dacă vrei, mâine dimineață o să călărim împreună. La opt e bine?

– Se poate? Chiar se poate?

– Compania ta o să-mi facă mare plăcere.

Îi sărută mâna în cel mai politicos stil franțuzesc.

– Du-te la culcare și nu te gândi la nimic. Dacă o să ai încredere în mine, o să te fac mai fericită decât ai fost vreodată.

Rocana îi zâmbi.

– Acum sunt sigură că visez. Credeam că o să fiu nevoită să dorm în stradă sau să cerșesc bani ca să ajung înapoi în Anglia.

– Din câte știu, cei care fură și cei care înșală sunt închiși în Bastilia.

– În cazul ăsta, îți sunt recunoscătoare pentru patul confortabil pe care mi l-ai pus la dispoziție. Noapte bună, milord.

***

Coborî din dormitorul ei exact la ora opt.

– Pentru o femeie, ești surprinzător de punctuală, spuse el cu admirație în glas.

– Ca soție a ta, crezi că aș îndrăzni să fiu altfel? replică ea. Iar ca prietenă, nu mi-ar plăcea să te las să aștepți.

Urmară câteva ore minunate, în care se bucură de toate lucrurile pe care nu le putuse face la castel pentru simplul motiv că ducesa o obligase să stea izolată. Îi plăcea compania marchizului, pentru că era un bărbat inteligent și cultivat.

La un moment dat, se întâlniră cu câțiva vechi prieteni de-ai marchizului, nerăbdători să-i cunoască soția. Ea le răspunse într-o franceză impecabilă.

– Pot să le spun că mama a fost franțuzoaică? întrebă ea după ce rămaseră singuri. Sau ar fi mai bine să-i las să creadă că sunt Caroline?

– Cred că pentru moment ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt, fără alte explicații.

– Știu că e o situație complicată, dar cred că ar fi bine să așteptăm cât mai mult posibil, pentru ca Patrick și Caroline să aibă timp să plece din Anglia.

– Voiau să plece în străinătate?

– Cred că voiau să vină în Franța. Patrick a pregătit totul până în cele mai mici amănunte, așa că nu cred că ceva ar fi putut să meargă rău.

Chiar dacă voia să pară optimistă, în vocea ei se simțea teama.

– Nu-ți mai face griji, Rocana. Îți stă așa de bine când zâmbești!

– Atunci, am să zâmbesc.

După călărie, marchizul o duse la o expoziție de pictură.

– Mamei mele i-ar fi plăcut foarte mult, spuse ea, entuziasmată.

În timpul prânzului, Rocana îi puse o mulțime de întrebări despre cai și tablouri.

– Te plictisesc? întrebă ea, la un moment dat. Dacă vrei, n-o să mai scot nici o vorbă.

– Nu, nu mă plictisești absolut deloc.

– Știu că sunt ignorantă, dar o să încerc să învăț cât mai mult. Mă bucur atât de mult că pot să discut cu o persoană ca tine. E ca și cum aș vorbi cu tata! Ba nu, e mai bine!

– Mulțumesc, spuse el sec.

– Era foarte inteligent și a insistat foarte mult ca eu să fiu în stare să port „o conversație inteligentă", îi explică ea. Stătea de vorbă cu mine, dar prefera să discute cu mama. Înțelegi? E foarte important pentru mine că un bărbat ca tine îmi acordă atenție numai mie... cel puțin, pentru moment.

– Există o limită de timp?

– Sigur că da. Mi-e teamă nu numai că o să apară o doamnă frumoasă care să te răpească, ci și că s-ar putea să mă trezesc din vis și să descopăr că ai dispărut.

– Ai prea multă imaginație, râse el. Dumnezeu știe ce mă mai așteaptă cu tine.

– Sper să nu mă găsești plictisitoare.

– În nici un caz!

***

În timp ce Marie o ajuta să se îmbrace cu o rochie de seară, Rocana își dădu seama că, pentru prima dată de când murise tatăl ei, era fericită și nu-i mai era teamă.

Nu e deloc un bărbat înspăimântător, își spuse ea.

– Sunteți foarte frumoasă, madame, o asigură Marie.

Se uită în oglindă și văzu că rochia îi accentua auriul părului și misterul ochilor negri. Când intră în salon, marchizul se gândi că avea o grație și o ușurință în mișcări care nu se întâlneau prea ușor la tinerele din acele timpuri.

– Mă gândeam ca, după cină, să mergem la o petrecere. Vor fi mai mulți prieteni și vom putea dansa. Sigur, dacă vrei...

– Grozav, se bucură ea. Dar nu știu să dansez foarte bine. Obșnuiam să dansez vals cu tata, dar, de când am crescut, n-am mai fost la nici un bal.

Marchizul îi zâmbi.

– Şi asta trebuie să te învăţ.

– Te deranjează?

– Sigur că nu! Îmi face plăcere!

Rocana ezită câteva clipe.

– Mi-e cam ruşine de prietenii tăi... N-am putea să mergem într-un loc unde nu te cunoaşte nimeni?

– E o idee foarte bună. Aşa vom face!

– Chiar mă înţelegi! exclamă ea.

– Credeai că o să fiu greu de cap?

– Nu, sigur că nu. Numai că eşti mult mai înţelegător decât am crezut.

În timpul cinei, Rocana şi marchizul discutau despre struguri şi soiuri de vinuri când uşa salonului se deschise brusc. Un bărbat care părea foarte mânios intră în încăpere, trânti uşa în spatele lui şi se apropie de marchiz.

– Am auzit că eşti aici, milord. Dacă te-ai gândit că o să scapi de mine, ai făcut o mare greşeală.

Bărbatul vorbea în engleză, dar cu un puternic accent din zona balcanică; era tânăr, îmbrăcat cu haine scumpe şi foarte elegante.

– Consider o insultă personală modul cum te-ai purtat cu prințesa. Am de gând să cer satisfacție!

Marchizul se ridică în picioare.

– Urez bun venit Alteței Voastre în umila mea casă. Permiteți-mi să v-o prezint pe soția mea...

Prințul pufni neîncrezător, fără să se uite la Rocana, care se ridicase și ea în picioare.

– Crezi că o să mă păcălești? Ce importanță are că te-ai însurat și ai plecat din Anglia? Eu nu sunt un prost, Quorn! Știu foarte bine ce-ai făcut și n-o să scapi nepedepsit.

– Regret nespus că Alteța Voastră are o asemenea părere...

– M-ai insultat și o să plătești!

Foarte calm, marchizul replică:

– În cazul acesta, Alteța Voastră, ne întâlnim în zori.

Rocana înțelese că cei doi se refereau la un duel.

– Fii blestemat! N-am de gând să mă măsor cu tine, pentru că știu cât de bine tragi cu pistolul. Am o altă metodă de a mă răzbuna! Sigur n-ai să scapi!

Dădu deoparte pelerina în care era înfășurat și scoase la iveală o spadă lungă și ascuțită.

– Numai când o să fii mort, marchize, o să știu că s-a făcut dreptate!

Rocana își dădu seama că vrea să-l străpungă pe marchiz cu acea armă și, fără să se gândească, sări în fața lui.

– Nu e cinstit! El nu e înarm...

Un țipăt puternic răsună. Prințul intenționase să-l rănească pe marchiz, iar intervenția Rocanei fusese prea rapidă. Spada care ar fi trebuit să străpungă inima marchizului o răni pe ea în umăr. Se prăbuși la podea, iar marchizul se mișcă spre adversarul său și, cu o singură lovitură în bărbie, îl trimise la podea. Apoi luă corpul inert în brațe și, prin fereastra pe jumătate deschisă, îl aruncă în grădină. Nu acordă atenție zgomotului produs de geamul care se spărsese și îngenunche rapid lângă Rocana.

***

Pentru Rocana, lucrurile din jur începeau să capete contur.

– Bea asta, auzi o vocea îndepărtată.

Era un efort mult prea mare să se împotrivească, așa că acceptă să bea. Când simți că era vorba de alcool, vru să refuze, dar vocea insistă:

– Bea! O să te ajute să-ți revii!

– Își revine, milord. *Madame* a leșinat, atâta tot.

Încercă să deschidă ochii, dar nu reuși.

– Trezește-te, Rocana! Trezește-te!

Când îl văzu pe marchiz lângă ea, își aminti tot.

– Te... simți... bine?

– Da, mulțumită ție. O să te duc sus, bine? Doctorul e pe drum, o să vină dintr-o clipă în alta.

– Doc... doctorul?

– Da, tu ai fost singura persoană rănită.

Când o luă în brațe, Rocana simți o durere în umăr. Vru să-l întrebe dacă era o rană gravă, dar renunță. Își lăsă capul pe pieptul lui și închise ochii.

***

Rocana se trezi complet după câteva ore. Era îmbrăcată în cămașă de noapte, deși nu-și amintea să se fi dezbrăcat, iar brațul stâng era imobilizat cu o eșarfă.

– E... grav? întrebă ea, cu ochii închiși. O să-mi... taie brațul?

– Nu, sigur că nu.

Când auzi vocea marchizului, Rocana deschise ochii.

– E o rană superficială. Știu că te doare, dar e doar o zgârietură. Rocana... mulțumesc că mi-ai salvat viața.

– Voia... să te omoare!

– E nebun! Nu știu dacă are vreo importanță pentru tine, dar el e rănit mult mai serios. Poate așa o să se mai potolească, nebunul!

Rocana vru să râdă, însă nu putu. Medicamentul pe care i-l administrase doctorul era mai puternic decât voința ei.

– Mă bucur... că te-am... salvat!

***

Rocana se trezi a doua zi dimineață.

– Cum vă simți, *madame*? o întrebă Marie, care făcea curat în cameră. Vreți să mâncați ceva?

– Mi-e sete.

Marie îi aduse un suc făcut din lămâi proaspăt stoarse și miere.

– Doctorul o să vină mai târziu, să schimbe bandajul, *madame*. O să fie mulțumit când o să audă că ați dormit atât de bine.

– Dar aș mai vrea să dorm...

Marie insistă s-o spele pe față, pe mâini și să-i aranjeze părul.

Doctorul veni peste o oră.

– Sunteți tânără și puternică, doamnă marchiză, o să vă vindecați perfect! N-o să rămână nici o cicatrice!

După ce plecă doctorul, marchizul intră în dormitorul ei.

– Cum te simți?

– Bine, mulțumesc. Doctorul mi-a spus că nu e grav.

– Cum de ai avut atâta curaj? întrebă el, cu o inflexiune ciudată în voce.

– Nu m-am gândit, spuse ea. Când am văzut că vrea să te atace... iar tu nu aveai armă...

– Dacă n-ai fi intervenit, spada mi-ar fi perforat pieptul, în partea inimii.

O luă de mână și i-o strânse ușor.

– Mă bucur. Cum să... mori tocmai tu?

– Sunt eu special?

– Sigur că da! Ești minunat... ești mereu învingător...

– Îți mulțumesc, Rocana, dar aș vrea să știu ce te face să spui toate astea.

– Am vrut să... te salvez.

Simți că ochii i se închid și nu se împotrivi. Ultimul lucru pe care și-l aminti era că încă o ținea de mână.

Capitolul 7

– Vreau să mă ridic.

Sora pe care o trimisese doctorul să stea cu Rocana se apropie de pat.

– Doctorul a spus că puteți să coborîți după-amiază, dar nu prea mult. În rest, trebuie să vă odihniți!

– M-am săturat de atâta odihnă. Unde este *monsieur*?

– A plecat, a spus că are ceva de rezolvat.

– A plecat?

– Da. Arăta atât de frumos călare! Iar cei doi cai erau foarte frumoși.

Rocana vru să întrebe dacă marchizul era singur, dar se răzgândi. Poate că plecase singur și-l aștepta cineva mai departe. Erau atâtea posibilități...

Un sentiment ciudat o încerca. Era geloasă pe orice persoană care își petrecea timpul alături de marchiz – geloasă pentru că vorbea cu el, pentru că râdea cu el.

Cum pot să simt așa ceva?

Răspunsul îi veni imediat – îl iubea. Normal că-l iubea! Era imposibil să fie doar prietenă cu un asemenea bărbat! Îl iubea încă dinainte de a-l cunoaște, de când asculta poveștile care-l prezentau ca supraom.

Dar își dădu seama că dragostea ei era fără de speranță. Poate că, după scandalul pe care-l avusese cu prințul, marchizul era liber să se întoarcă la frumoasa roșcată. Iar dacă ea nu-l mai interesa, erau alte douăzeci, gata să-i ia locul.

După prânz, Marie veni și o ajută să se îmbrace cu cea mai frumoasă rochie din trusou, iar sora plecă, spunând că madame nu mai avea nevoie de serviciile ei.

Încercă să facă doi – trei pași prin cameră, dar își pierdu echilibrul.

– Vrei să mă lași pe mine să te ajut?

Se întoarse și-l văzu pe marchiz în cadrul ușii. Acesta înaintă în cameră și o luă în brațe.

– E singura soluție ca să ajungi în salon.

– Sper că nu sunt... prea grea.

El nu-i răspunse, dar o strânse cu putere la pieptul său. Coborî cu grijă scările și o lăsă jos în fața ușii.

– Am o surpriză pentru tine.

– O surpriză?

– Da, cineva pe care te vei bucura s-o vezi.

Când își dădu seama că nu erau singuri, Rocana se simți furioasă și dezamăgită în același timp. Dar își ascunse sentimentele și deschise ușa.

– Rocana!

– Caroline!

Cele două tinere femei se îmbrățișară fericite.

– Rocana, mă bucur atât de mult să te văd! A fost atât de frumos din partea marchizului să ne caute și să ne aducă aici!

Rocana zâmbi fericită, simțind că întreaga încăpere se luminase. Așadar, acesta fusese motivul plecării lui!

– Ce faceți? V-ați căsătorit?

– Sigur că da! Draga mea, marchizul ne-a spus că mama și tata nu au nici cea mai mică idee că ne-am schimbat între noi înainte de nuntă!

– O să aibă un șoc, interveni Patrick, dar soțul tău ne-a promis că o să discute cu ei și o să le explice... adică o să le spună varianta ta.

– Așa cum am convenit, întări marchizul, zâmbindu-i Rocanei.

Cei patru stătură de vorbă până când Patrick se uită la ceas și dădu semnalul de plecare.

– Nu vrem să pierdem trenul.

– Unde plecați?

– La Nisa, răspunse Caroline. Nu e minunat? Mă bucur tare mult că te-am văzut. Dar totul i se datorează marchizului. Dacă n-ar fi venit să ne caute...

– Vă rog, mă faceți să mă simt prost... Mă bucur că totul s-a terminat cu bine.

Roçana își marchizul îi conduseră pe cei doi, apoi se întoarseră in salon.

– Cum de te-ai gândit la o asemenea surpriză?

– Nu voiam să-ți mai faci griji pentru verișoara ta. Am aflat că stăteau la un hotel din Chantilly și le-am făcut o vizită în dimineața asta. Am insistat să vină aici înainte să plece la Nisa și... asta-i tot.

– Sunt foarte fericiți.

– Așa e.

Rocana vru să se așeze pe canapea, dar el o opri.

– Dacă vrei să luăm cina împreună ar trebui să te odihnești.

– Nu! Vreau să stau cu tine!

– Toți francezii adevărați se odihnesc de la cinci la șapte.

O luă în brațe și urcă înapoi scările, către dormitor. La pieptul lui, își aminti de interpretarea pe care o dădeau părinții ei acestor două ore. Era intervalul cel mai potrivit pentru ca o femeie și un bărbat să-și demonstreze cât de mult se iubesc.

Pentru că Marie era în cameră, nu îndrăzni să-l roage să mai rămână lângă ea.

– O să vă pregătesc cel mai frumos neglijeu, madame, îi spuse ea. *Monsieur* a cerut ca masa de seară să fie servită în budoar.

– În budoar! exclamă Rocana.

– Da, *monsieur* a spus că n-are rost să vă tot schimbați, mai ales că nu sunteți refăcută pe deplin. Dar eu cred că ar trebui să aduc niște flori, zâmbi Marie.

– Mulțumesc.

Când rămase singură, se gândi că nici hainele, nici florile nu contau. N-o va considera niciodată atât de atrăgătoare ca s-o sărute așa cum o săruta lordul Leo pe frumoasa lui soție. Lacrimile îi umplură ochii, iar ea nu făcu nici un efort să le șteargă.

Pe neșteptate, marchizul apăru lângă patul ei.

– Plângi? întrebă el cu vocea lui profundă. Te doare ceva?

– Nu.

– Atunci?

Cuvintele îi apărură pe buze înainte să-și dea seama ce spune.

– Am crezut... că m-ai lăsat... singură.

– Ai spus că vrei să stai cu mine, așa că m-am gândit să ne odihnim împreună.

Durerea și lacrimile fură înlocuite cu o bucurie pe care n-o mai simțise niciodată. De ce îi era atât de cald? De ce îi bătea inima atât de repede?

El îi șterse lacrimile, după care o privi foarte serios.

– Înainte de toate, vreau să te rog să-mi răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme.

– Ce întrebare?

– Cum de ai avut atâta curaj ca să-mi salvezi viața?

Ea nu răspunse.

– Cred că nici o altă femeie n-ar fi fost în stare să facă ce ai făcut tu.

– Dar dacă mai încearcă? șopti ea.

– N-o să facă asta.

– Cum de ești așa sigur?

– Prințul a plecat din Paris și s-a întors în țara lui.

Rocana răsuflă ușurată.

– Mă bucur mult... foarte mult.

– De ce?

Din nou, ea păstră tăcerea.

– Te mai întreb o dată. De ce te bucuri că sunt teafăr? Când m-ai salvat, m-ai făcut să cred că însemn ceva pentru tine și că ai fi fost supărată dacă prințul m-ar fi ucis.

– Sigur că aș fi fost supărată! Cum aș putea să te pierd când...

Marchizul se așeză lângă ea și o trase la pieptul lui. Rocanei îi era imposibil să vorbească, dar atracția dintre ei o copleșea.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, șopti el.

– Am uitat ce m-ai întrebat.

– Mă minți! Nu ne-am promis să spunem numai adevărul?

O sili să-și înalțe capul și citi în privirea ei tot ce voia să știe. Dar își dorea să audă totul de la ea.

– Hai, spune-mi. Spune-mi exact ce simți pentru mine!

Roçana trase aer în piept și spuse ceea ce n-ar fi crezut că va spune vreodată cu voce tare:

– Te iubesc! Nu știu... nu pot... te iubesc din toată inima!

– Așa cum te iubesc și eu! răspunse el, sărutând-o pătimaș.

Sărutul lor adună în el soarele, luna și stelele, puse toate întrebările și oferi toate răspunsurile, alungă toate îndoielile.

– Te iubesc, dar... nu credeam că mă iubești și tu.

– Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. M-a impresionat felul cum te-ai purtat cu Vulcan și am fost vrăjit de ochii tăi.

– Adevărat?

– Adevărat! Astăzi, când Caroline a fost aici, mi-am dat seama că m-am însurat cu adevărata mea mireasă. Spre norocul meu, n-am făcut nici o greșeală!

– Nu pot să cred!

– Atunci, am să te mai sărut o dată și spune-mi dacă suntem doar prieteni sau... mai mult.

– Cum am putut să fiu atât de proastă?

Sărutul pasional îi lăsă pe amândoi fără răsuflare.

– Iubita mea! Te doresc atât de mult! Dar nu vreau să fac nimic care să te sperie!

– Dar... nu sunt speriată.

– Ești absolut sigură?

În vocea Rocanei se distingea clar dorința.

– Te rog, învață-mă totul despre dragoste... învață-mă să te iubesc așa cum vrei să fii iubit.

– Ești sigură că nu ți-e teamă?

– Mi-e teamă... să nu fac ceva greșit.

El râse răgușit și-i arătă cum puteau să cânte două trupuri, două inimi, două jumătăți ale aceluiași întreg.

***

– Ești fericită, iubita mea?

– N-aș fi crezut niciodată că pot să simt așa ceva. Este minunat!

– Tu ești minunată, micuța mea. Am fost prins de vraja ta de când te-am văzut.

– Și dacă... o să te plictisești?

– Așa ceva este imposibil.

– Cum poți să fii atât de sigur?

– Știi că în viața mea au fost multe femei, dar au fost doar etape în căutarea dragostei adevărate. N-am simțit niciodată că vreuna dintre ele mă completează, așa cum am simțit în prima clipă când am privit în ochii tăi negri, adânci. Te-am găsit!

– Dar dacă...

El îi puse un deget peste buze.

– Te-am găsit!

– Și dacă nu... mă pot ridica la nivelul așteptărilor tale?

– Draga mea, eu mă tem să nu te dezamăgesc. Dar sunt sigur că dragostea noastră o să ne facă pe amândoi să ne petrecem tot restul vieții încercând să găsim fericirea completă, adevărată, deplină.

Sfârșit